

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்

ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்கள் செய்தது

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

தேசிய ஒருமைப்பாடு, அரசகரும மொழிகள்,

சமூக மேம்பாடு மற்றும் இந்து சமய விவகார அமைச்சு

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்

ஸ்ரீஸஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் செய்தது

வெளியீடு

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
தேசிய ஒருமைப்பாடு, அரசுகரும மொழிகள்.
சமூக மேம்பாடு மற்றும் இந்து சமய விவகார அமைச்சு

நூலின் பெயர் : திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணம்

பதிப்பு : 2018

பக்கம் : Vi + 78 பக்கங்கள்

விலை : ரூபா 120/=

அச்சு : குமரன் அச்சகம்,
இல.39, 36ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06.

வெளியீடு : இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
தேசிய ஒருமைப்பாடு, அரசுகரும மொழிகள்,
சமூக மேம்பாடு மற்றும் இந்து சமய விவகார அமைச்சு.

ISBN No : 978-955-9233-94-7

அணிந்துரை

தெய்வப்பலவர் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணஞ் சைவ சமயத்துக்குக் கிடைத்த அரும்பெருஞ் சொத்து.

தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து ஸ்ரீஞானம் பெற்றுச் செயற்கரிய செய்த சைவப் பெரியார்களின் உண்மை வரலாற்றைக் கூறும் நூல் இது. இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்னுஞ் சைவ வாழ்வைக் காட்டுவது.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணத்தைச் செய்யுள் வடிவிற்பாடியுள்ளார். செய்யுளை எல்லோரும் விளங்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள் எனக் கருதிய நாவலர் பெருமான் அதை வசன வடிவிற்பெரியபுராண வசனம் என எழுதியுள்ளார்.

நாவலர் பெருமானின் வசன நடை மிகத் தூய்மையான செந்தமிழ் நடையாகும். இலக்கணப் பிழைகள் எதுவுமின்றி எல்லோரும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் எழுதப்பட்டது. வாசிப்போர் இலகுவிற்பொருள் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்கதாக நிறுத்தற் குறிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என ஓளவையார் சொன்னபடி நாவலர் பெருமானின் வசனத்தைப் படிப்போர் நல்ல தமிழ் நடையிற்பேசவும் எழுதவுந் தகுதி பெறுவர்.

இந்த நூல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் செய்யுள் நடையிற்பொல்லிய செய்திகள் எல்லாவற்றையும் வசன நடையில் நாவலர் பெருமான் எழுதியதன் மீள் பதிப்பாகும்.

தமிழ் மொழி பேச்சிலும் எழுத்திலுந் தன்னிலையிற்பசிதைவடைந்து பல பிழைகளுடன் பயிலப்படும் இன்றைய காலகட்டத்தில் நாவலரின் வசனங்களைப் படிப்பதன் மூலம் மாணவர்கள் தமிழ் மொழித்திறனில் உயர்வடையவும் இது நல்ல வாய்ப்பாகக் கிடைத்துள்ளது.

மாணவர் வாசித்து அல்லது கேட்டுக் கற்றலிலும் பார்க்கப் பார்த்துக் கற்றலே சிறந்த மனப் பதிவைத் தரும் என்ற கல்விக் கொள்கைக்கேற்ப நாயனாரின் வரலாற்றின் முக்கிய சம்பவங்களை அழகிய படங்களாகப் பொருத்தமான இடங்களிற் தந்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. மாணவர்களைக் கவர்ச்சிகரமாக விரும்பிக் கற்கத் தூண்டும் நன்முயற்சியாகும்.

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களங் காலத்தின் தேவை அறிந்து மாணவர்களின் சமய அறிவுக்கு மட்டுமன்றி மொழித்திறன் விருத்திக்கும் ஏற்ற வண்ணம் இந்த நூலைத் தந்திருப்பது போற்றத்தகுரிய செயலாகும்.

கலாபூஷணம், சைவப்புலவர் ச.செல்லத்துரை,
ஓய்வுநிலை அதிபர்

வெளியீட்டுரை

சைவர்கள் ஓதி உணர்வதற்கு அத்தியாவசியமாயிருக்கும் நூல்கள் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் என்பவைகளாம். இவை சிவபிரானது திருவருளினாலே, சிவபிரானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை. இவற்றுள் முன்னைய நான்கும் பதி, பசு, பாசமென்னுந் திருப்பதார்த்தங்களின் இலக்கணத்தை உணர்த்தும். பெரியபுராணஞ் சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்தின் அனுபவப் பயனாகிய தோத்திர ரூபமாய் இருக்கும் எம்பிரான் பற்றிச் சிவாகமங்களில் உணர்த்தப்படுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்து முத்தி பெற்ற மெய்யடியார்களுடைய அடிமைத் திறத்தை விளக்குவதாகிய சரித்திர ரூபமாய் இருக்கும்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள் வரலாற்றைக் கூறும் பெரிய புராணத்தைப் “பிள்ளைபாதி புராணம் பாதி” என்று சொல்லுமளவிற்கு, ஆளுடையபிள்ளையாகிய திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் வரலாற்றினைச் சேக்கிழார் விதந்து போற்றிப் பாடியுள்ளார். சைவ சமயத்தின் தாணைத் தலைவனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பக்தி இயக்கம் வீறுகொண்டெழுந்தது. சைவத்தமிழுலகம் பக்தியிற் திளைக்க வகை செய்தது.

“வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் அவர்களால் உரை செய்யப்பட்ட திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்தில் உள்ள திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் புராணத்தை, அவர் தம் மகோன்னத வரலாற்றை, இறையனுபவத்தை மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வாசித்தறியும் வகையிற் தனியொரு நூலாக, இந்நூலினை, நாவலர் படைப்பின் மீள் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் பெருமை கொள்கின்றது.

அ.உமாமகேஸ்வரன்,

பணிப்பாளர்,

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

“எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”

திருஞாசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்

காழிநகர்ச் சிவபாத விருதயர் தந்த
கவுணியர்கோ னமுதுமையாள் கருதி யூட்டு
மேழிசையி னமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
யிலங்கியறித் திலச்சிவிகை யிசைய வேறி
வாழுமுய லகனகற்றிப் பந்த ரேய்ந்து
வளர்கிழு பெற் றரவின்விட மருகற் றீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
மீனவன்மே னியின்வெப்பு விடுவித்தாரே.

ஆரெரியிட் டெடுத்தவே டவைமுன் னேற்றி
யாற்றிலிடு மேடெதிர்போ யணைய வேற்றி
யோரமண ரொழியாமே கழுவி லேற்றி
யோதுதிருப் பதிகத்தா லோட மேற்றிக்
காருதவு மிடிபுத்தன் றலையி லேற்றிக்
காயாத பணையின்முது கனிக ளேற்றி
யீரமிலா வங்கமுயி ரெய்த வேற்றி
யிலங்குபெரு மணத்தரனை யெய்தி னாரே

திருஞானசம்பந்தர் திருவவதாரம்

சோழ மண்டலத்திலே, பிரம்புரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சவையம், கழுமலம் என்னும் பன்னிரண்டு திருப்பெயரையுடைய சிவஸ்தலத்திலே பிராமண குலத்திலே, வேதங்களிலே மகா பாண்டித்தியமுடைய கௌணியர் கோத்திரத்திலே, சிவபாதவிருதயரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்

மனைவியார், கற்பிலே தமக்கு உயர்வொப்பில்லாத பகவதியாரென்பவர். அவ்விருவருடைய தாய்மரபு, தந்தைமரபு என்னும் இரு மரபுஞ் சைவநெறி வழி வந்தனவேயாம். அவர்கள், அநாதி மலமுத்தபதியாகிய பரமசிவனையேயன்றி, அவிவேகிகளாலே பதிகளெனத் திரித்துணரப்பட்ட பசுக்களைத் தெய்வமென்று கருதாத மெய்யறிவினையும் உண்மாசை நீக்கும் பெருமையையுடையதென்றும் வேத சிரசுகளாகிய உபநிடதங்களினாலே உணர்த்தப்பட்ட அருமருந்தாகிய விபூதிமேல் வைத்த பேரண்பப் பரிபாலிக்குந் தன்மையையும் உடையவர்களாகி, இல்லறத்திலே சிறந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கும் பொழுது, சீவகாருண்ணியமே திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற் போல விளங்குகின்ற சிவபாதவிருதயர், தமிழ்நாடெங்குஞ் சமணரும் பௌத்தருமாகிய இவ் இருவகைப் பதிதர்கள் போதிக்குந் தூர்ப்போதனையினாலே அவர்கள் அநுட்டிக்கின்ற கபட மார்க்கமாகிய ஆருகதமும் பௌத்தமுமே பெருக, அதிபரமாப்தராகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேத சிவாகமங்களால் உணர்த்தப்படுஞ் சற்சமயமாகிய சைவசமயம் அருகி, விபூதி சாதன விளக்கங் குன்றுதலைக் கண்டு, கவலை கொண்டு நிகழ் காலத்தும் எதிரகாலத்துமுள்ள சருவான்மாக்களும் உய்தல் வேண்டுமென்பதைத் திருவுளத்தடைத்து, ஒரு திவ்விய புத்திரரைப் பெறல் வேண்டுமென்னும் பேராசையினாலே, இல்லறத்திலிருந்து கொண்டே சர்வாபீஷ்டவரதராகிய தோணியப்பரையும் பெரிய நாயகியாரையும் நோக்கி, பரசமய நிராகரணம் பண்ணிச் சைவசமய ஸ்தாபனஞ் செய்யவல்ல உயர்வொப்பில்லாத ஒரு சற்புத்திரரைப் பெறும்பொருட்டு, மிகுந்த அன்பினோடு தவஞ்செய்தார். அங்ஙனஞ்செய்த தபோபலம்பற்றி, தோணியப்பருடைய பெருங்கருணையினாலே, உலகமெல்லாம் உய்யும் படி, பகவதியாருடைய அருமைத் திரு வயிற்றிலே, கர்ப்போற்பத்தியாகிய பெரும்பேறு உளதாயிற்று, சிவபாதவிருதயர் அதனை உணர்ந்து, திருவருளைத் துதித்து, முளுகின்ற மகிழ்ச்சியோடு தங்கள் வேத விதிப்படி செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகளைப் பத்து மாசங்களிலுஞ் சுற்றத்தார்களோடு சிறக்கச் செய்து, பேரின்பத்தை நுகரு நாளிலே, சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் உச்சங்களிலே மிக்க வலியுடன் நிற்க, திவ்விய லக்கினம் எழு, திருவாதிரை நகூரத்திரத்திலே, பரசமயத்தருக்கு நீங்கவும்; வைதிகமார்க்கமுஞ் சைவமார்க்கமுந் தழைத்தோங்கவும்; பிராமணர்களுடைய ஆகுதிகள் பெருகவும்; எம் மொழிகளினுந் தமிழ்மொழியே உயர்ச்சியடையவும்; பலவுலகங்களுள்ளும் பூலோகமும் அப்பூலோகத் திலுள்ள பல

நாடுகளுள்ளுந் தமிழ்நாடுமே சிறக்கவும் பிள்ளையார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அவருக்குச் சாதகருமம், நாமகரணம், அன்னப்பிராசனம், செளளம் என்கின்ற கருமங்கள் உரிய காலங்களிலே மிகுந்த சிறப்போடு செய்யப்பட்டன.

ஞானப்பால் உண்டமை

பிள்ளையார், மூன்றாம் ஆண்டிலே, தம்முடைய தந்தையாராகிய சிவபெருமான் தம்மைச் சிவபாதவிருதயருக்குப் புத்திரராகக் கொடுக்க அவரைப் பிரிந்தமையால், ஓரோர்கால் அப்பிரிவு உள்ளத்திற்கோன்ற வெருக்கொண்டாற் போலக் குறிப்பயிலாய் அழுவர். இங்ஙன நிகழு நாளிலே வேறொரு நாள் தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்நானம்

பண்ணுதற்குப் போம்பொழுது, பிள்ளையார், பரமசிவனுடைய திருவருள் கூட, அவரைத் தொடர்ந்து அழுது கொண்டு பின் சென்றார். பின் சென்ற பிள்ளையாரைத் தந்தையார் திரும்பிப் பார்த்து, கோபமுடையவர் போல விலக்குதலும்; பிள்ளையார் கால் கொட்டி மீளாராக, தந்தையார் “உன் செப்கை இதுவாயில் வா” என்று கொண்டு சென்று, ஆலயத்தினுள்ளிருக்கின்ற தீர்த்தத்தை அடைந்து, அப்பிள்ளையாரைக் கரையிலே வைத்துவிட்டு, தான் தீர்த்தத்தினுள்ளே இறங்கி நின்றுகொண்டு சங்கற்பம் அகமருஷண குக்தபடன முதலியன செய்தார். அப்பொழுது பிள்ளையார் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்பு தந்தையார் ஸ்நானம் பண்ணும்பொழுது, பிள்ளையார் அவரைக் காணாது இறையளவாயினுள் தரியார் என்னும் நிலைமை தலைக்கீடாக பரமசிவனுடைய திருவடிகளை வழிபட்ட முன்னுணர்ச்சி முள, கரையினின்று கண்களைக் கண்ணீர் ததும்பும்படி கைகளினாலே பிசைந்து அதரந்துடிக்க, எவ்வுலகங்களுங் குதூகலிக்க, பொருமி அழுதார். தம்முடைய முற்சார்பை அறிந்தோ, பிள்ளைமையானோ, சுவாமியுடைய திருத்தோணிச் சிகரத்தைப் பார்த்து, “அம்மே அப்பா” என்று அழைத்தழைத்து அழுதார். அப்பொழுது சுத்தசாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய தோணியப்பர் அவருடைய முற்றிருத் தொண்டை நினைந்து, அவருக்கு அருள்செய்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு பார்வதிதேவியாரோடு இடபாருடராய் எழுந்தருளி, தீர்த்தக்கரையை அடைந்து, உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாரை நோக்கி, “உன்னுடைய முலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து இவனுக்கு ஊட்டு” என்று அருளிச்செய்தார். பரிபக்குவர்களாகிய ஆன்மாக்களிடத்திலே சகசமாயுள்ள மலத்தை நீக்கி அவர்களைச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பித்தருளும் பராசத்தியாகிய உமாதேவியார் சென்றணைந்து, தம்முடைய திருமுலைப் பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து, சிவஞானத்தைக் குழைத்து, பிள்ளையாருடைய கண்ணீரைத் துடைத்து, கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, சிவபெருமான் அழுகை தீர்த்து அறுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். அப்பிள்ளையார் சர்வான்மாக்களுக்கும் பரமபிதா மாதாக்களாகிய சிவன் சத்தி இருவராலும் ஆளப்பட்டமையினாலே ஆளுடையபிள்ளையார் என்னும் பெயரும், அரிபிரமேந்திராதி தேவர் களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் எட்டாத சிவஞானத்தோடு சம்பந்தஞ் செய்த லினாலே திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி என்னும் பெயரும் உடையவராயினார்.

சிவபாதவிருதயர் சிறிது பொழுதிலே தம்முடைய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையிலேறி, பரஞானக் கண்ணினாலே சிவத்தைத் தரிசித்து அதில் அதீதப்பட்டு நின்ற ஆளுடையபிள்ளையாரை நோக்கி,

“நீ யார் தந்த பாலை உண்டாய்?” என்று கோபித்து, “எச்சில் மயங்க உனக்கு இதனைத் தந்தவரைக் காட்டு” என்று சொல்லி, கையில் எடுத்த ஒரு சிறிய மாறு கொண்டோச்ச, பிள்ளையார் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய உச்சியின் மேல் எடுத்தருளிய ஒரு திருக்கை விரலினாலே சுட்டி, ஆகாயத்திலே இடபாருடாகி உமாதேவியாரோடு நின்றருளிய பரமசிவனைக் காட்டி, உள்ளே நிறைந்து எழுந்த சத்தியஞானத் திருமொழியினாலே எல்லையில்லாத வேதத்தினுட் சிறந்த தாற்பரியங்களெல்லாவற்றையும் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டுத் தமிழினாலே திருவாய் மலர்ந்தருளுதற்குத் திருவளங்கொண்டு, அவ் வேதத்திற்கு ஆதியாகிய அக்ஷரத்தை மெய்யொடு புணர்த்தி, தம்முடைய பாடல் சிவபெருமானுடைய திருச்செவியில் ஏறும்பொருட்டு முன்னர் அத்திருச்செவியையே சிறப்பித்து,

“தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதி சூடிக்
காடுடை யகட லைப்பொடி பூசியென் உள்ளங்கவர்கள்வன்
ஏடுடையமல ரான்முனைநாட்பணிந் தேத்தஅருள் செய்த
பீடுடையபிர மாபுரம் மேவிய பெம்மானிவ னன்றே”

என்று பாடத் தொடங்கியருளினார். சிவபெருமான் தமக்குப் பிழை செய்த ஆன்மாக்களும் பின் தம்மை வந்தடையின் அவர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வாரென்பதை விளக்கும் பொருட்டு, தம்மை மதியாமற் தாம் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கைலாசத்தை எடுத்துத் தன் வலியிழந்த இராவணன் பின் தம்மேல் இசைபாட அவனுக்கு அருள்புரிந்த திறத்தை எட்டாந் திருப்பாட்டிலும், எவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினருள் சிவபெருமாளை அன்போடு வழிபடினன்றி அவரை அடையார்கள் என்பதை விளக்கும் பொருட்டு, சிவபெருமான் தம்மை வணங்குகின்றவர்களுக்கே அருள் செய்வரென நினைந்து அவரை வணங்காது வழுவாகிய மானத்தை மேற்கொண்டு மயங்கிய பிரம விட்டுணுக்கள் இழுவாகிய பன்றியும் அன்னமுமாய்த் தேடியும் அடையாதவர்களாகிப் பின்பு திருவைந்தெழுத்தைத் துதித்தே உய்ந்த திறத்தை ஒன்பதாந் திருப்பாட்டிலும்; வேத காரணாகிய கடவுளை அடையுநெறியை அறிந்து உய்யாத சமணரும் புத்தருமாகிய கையர்களுடைய சமயங்கள் கபடமார்க்கங்கள் என்னுந் திறத்தைப் பத்தாந் திருப்பாட்டிலும் அமைத்துப் பாடியருளினார். இங்ஙனந் திருப்பதிகத்தை நிறைவித்து, திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தித் தொழுதுகொண்டு நின்றார். சிவபெருமானுடைய பெருங்கருணையைக் கண்டு ஆகாயத்திலே தேவர்களெல்லாரும் புஷ்பமழை பொழிந்தார்கள். சிவபெருமான் தேவதுந்துபிகள் முழங்க, கந்தருவர்களும் கின்னரர்களும் கீதவொலி

செய்ய, அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களெல்லாருந் தோத்திரம் பண்ணச் சிவகணநாதர்கள் ஹரஹர என்று சொல்லும் ஓசை தழைக்க, முனிவர்கள் வேதகோஷத்தோடு, பக்கத்திலே சூழ, பார்வதியாரோடு திருத்தோணிக்கு எழுந்தருளினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அதைக் கண்டு, அவரைத் தொடர்ந்து எழுகின்ற அன்பு மேலீட்டினாலே, தம்முடைய கண்வழியே சென்ற கருத்து நீங்காமற் கலந்து செல்ல, சிவபிரான் எழுந்தருளிய திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்தார். அந்தகோடி சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து அப்பிள்ளையாருக்குப் பிதாவாயிருக்கப்

பெற்றுக்கொண்டு சிவபாதவிருதயர் கைகுவித்து ஆனந்தக்கூத்தாடி வெருட்சியும் வியப்பும் விருப்பும் அடைந்து, அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருநெறித் தமிழின் பொருளை உணர்ந்தார். பரமசிவனைத் தனியே கண்டு தொடர்ந்த பிள்ளையாரைப் போலக் காண்பெற்றிலராயினும், அங்கு நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்டு அது தோணியப்பருடைய திருவருளெனத் துணிந்து பேரானத்தத்தோடும் முன் சென்ற பிள்ளையாருக்குப் பின் சென்றார். அப்பொழுது அங்கே நிகழ்ந்ததைக் கேள்வியுற்ற பிராமணர்களெல்லாரும் உரோமப்புளகங் கொண்டு “இதற்கு ஒப்பாகிய அற்புதம் எங்கே நிகழ்ந்தது?” என்று சொல்லிக்கொண்டு திருக்கோயில் வாயிற்புறத்திலே வந்து சூழ்ந்தார்கள். பிள்ளையார் திருத்தோணியில் வீற்றிருந்தருளிய சிவபிரானை அடைந்து திருப்பதிகம் பாடி, திருக்கோயிலினின்றும் புறப்பட்டார். அது கண்ட பிராமணர்களும் மற்றையோர்களும் எதிர்கொண்டு வந்து நின்று, தோத்திரம் பண்ணி, பூமியிலே விழுந்து அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, எழுந்தார்கள். சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரை எடுத்து, தோளின் மேலே வைத்துக்கொண்டு, மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்ய, சிவனடியார்களெல்லாரும் ஸ்தோத்திரம் பண்ண, சீர்காழியை வலஞ்செய்துகொண்டு, தம்முடைய திருமாளிகையை அடைந்தார்.

பொற்றாளம் பெற்றமை

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், மற்றை நாள் பிராதக் காலத்திலே, ஆலயத்திற் சென்று, தம்முடைய பிதா மாதாக்களாகிய பரமசிவனையும் பார்வதியாரையும் வணங்கித் துதித்து, அருள்பெற்று, திருக்கோலாக் காவென்னுந் திருப்பதியை அடைந்து, திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து முன்னின்று கையினாலே ஒத்தறுத்துத் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். பாடும்பொழுது, சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாகூடம் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற பொற்றாளம் உலகமெல்லாம் உய்யும் படி பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்தே வந்திருந்தது. பிள்ளையார் அதைக் கண்டு, திருவருளை வியந்து, களிகூர்ந்து, ஏழிசையுந் தழைத்தோங்க, திருப்பதிகத்தைப் பாடி முடித்து, திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தி நின்றார். அவர் பாடும்பொழுது, விண்ணுலகமும் அதிசயிக்கும்படி ஓங்கிய அதிமதூர

நாதத்தை நோக்கித் தும்புரு நாரதர் முதலாகிய சங்கீத வித்துவான்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். வேதசிவாகமங்கள் வாழும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய பிள்ளையார் மீண்டு சீர்காழிக்குப் போம்படி நடந்தார். நடக்கும்பொழுது, சிவபாதவிருதயர் தரிக்கலாற்றா வையாற் தோளின் மேலே தரித்துக்கொள்ள, பிள்ளையார் அத்தோளின் மேல் எழுந்தருளி, சீர்காழியிலிருக்கின்ற திருக்கோயிலை அடைந்து, வலஞ்செய்து சந்நிதானத்திலே நின்று திருப்பதிகம் பாடி வணங்கிக் கொண்டு, தம்முடைய திருமாளியை அடைந்து, அந்தச் சீர்காழியில் வாழுகின்றவர்களெல்லாரும் வாழும் பொருட்டு, தம்முடைய இளந்திருக்கோலக் காட்சியைக் கொடுத்து வீற்றிருந்தருளினார். அப்படியிருக்கும் பொழுது, அவருடைய தாயாராகிய பகவதியார் பிறந்த திருநனிப்பள்ளியில் இருக்கின்ற பிராமணர்கள் எல்லாரும் பெருமகிழ்ச்சியோடு அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து, அவரை வணங்கப்பெற்று இருந்தார்கள். பிள்ளையார் உலகமெல்லாம் உய்யும்படி சிவஞானம் பெற்ற பெருவார்த்தையைக் கேள்வியுற்று, சமீப ஸ்தலங்களிலிருக்கின்ற

பிராமணர்களுந் திருத்தொண்டர்களும் மற்றயனைவரும் அதிசயித்துத் திரண்டு வந்து, பிள்ளையாரை வணங்கி உய்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் நிகழுநாளிலே, திருநனிபள்ளியிற் பிராமணர்கள் பிள்ளையாரை வணங்கி, “அடியேங்களெல்லாரும் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய பரம கிருபாலுவாகிய சுவாமீ! அடியேங்களுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருநனிபள்ளியில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானை வணங்கும் பொருட்டு அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சிவானுபூதிப் பெருவாழ்வாகிய பிள்ளையார் அதற்கு இசைந்து தோணியப்பரை வணங்கி, அருள்பெற்று, பிற தலங்களையும் வணங்கச் சென்றார். செந்தாமரை மலரினுஞ் சிறந்த அருமைத் திருவடிகள் தரையின் மேற் செல்வதையும் பிறரொருவர் தாங்குவதையும் பொறாத அன்பினையுடைய சீவபாதவிருதயர் வந்து எடுத்துத் தோளின் மேலே வைத்துக்கொண்டு சென்றார். திருநனிபள்ளிக்குச் சமீபித்தபொழுது, பிள்ளையார் “அந்தச் சோலை தோன்றும் பதி யாது!” என்று வினாவியருள தந்தையார், “திருநனிபள்ளி” என்றார். அதுகேட்டு, திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு; திருக்கோயிலை அடைந்து சுவாமியை வணங்கிக் கொண்டு, அந்த ஸ்தலத்தில் இருந்தார். பின் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, தலைச்சங்காடு, திருவலம்புரம், பல்லவனீச்சரம், திருச்சாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருமுல்லைவாயில் என்னுந் தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருபதிகம் பாடிக்கொண்டு, மீண்டுஞ் சீரகாழியை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். இருக்குநாளிலே, திருமயேந்திரப்பள்ளி, திருக்குருகாவூர் முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்

இப்படி நிகழுங் காலத்திலே, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் ஆளுடைய பிள்ளையாரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு, விறலியாரோடு யாழ் கொண்டு சீர்காழியிலே வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளையார் அவருடைய வரவை அறிந்து, அவரை எதிர்கொள்ள; அவர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். பிள்ளையார் அவரை அழைத்துக்கொண்டு, திருக்கோபிற்புறமுன்றிலிலே சென்று, கும்பிடுவித்து, அவரை நோக்கி, “நீர் இங்கே சுவாமிக்கு யாழ் வாசியும்” என்றார். திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் பிள்ளையாரை வணங்கிக்கொண்டு பரமசிவன் மேலதாகிய பாணியை விறலியாரோடும் பாடி, யாழ் வாசிக்க; பிள்ளையார் மகிழ்ச்சியடைந்தார். திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் யாழ் வாசித்தபின், பிள்ளையார் அவரைக் கொண்டு போய், அவருக்கு உறைவிடங் கொடுத்து, வீருந்து செய்தார். திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் சுவாமி மேலே பிள்ளையார் பாடிய திருப்பதிகங்களைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு, அவைகளின் இசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்தார். பின் பிள்ளையாரை நோக்கி, “சுவாமி! இன்னுந் தேவரீர் யாழிலே இட்டு வாசித்துக்கொண்டு தேவரீரைப் பிரிவின்றிச் சேவிக்கப்பெறவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தொழுதார். பிள்ளையார் திருவுளமகிழ்ந்து அதற்கிசைந்தருளினார். திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அற்றை நாட்டொடங்கிப் பிள்ளையார் பாடுந் திருப்பதிகத் தினிசைகளை யாழிலே இட்டு வாசித்துக்கொண்டு என்றமகலாத நண்புடனிருந்தார்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் பூமிக்குச் சுழுமுனா நாடியாகிய தில்லையில் விளங்குகின்ற திருச்சிறறம்பலத்திலே திருநிருத்தஞ் செய்தருளுஞ் சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்தற்கு விரும்பி, தந்தையாரோடும், திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரோடும் அடியார்கள் பக்கத்திலே சூழ, சீர்காழியைக் கடந்து சென்று சிதம்பரத்தினது திருவெல்லையை அடைந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, அந்தத் திருப்பதியைச் சூழ்ந்த திருமதிலினது தெற்கு வாயிலை அடைந்து, தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் மற்றையடியார்களும் மகா அலங்காரத்தோடும் எதிர்கொள்ளப்போய், திருவீதியைத் தொழுது தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தை நமஸ்கரித்து, எழுந்து உள்ளே புகுந்து, திருமாளியையை வலஞ்செய்து, பேரம்பலத்தை வணங்கிக்கொண்டு, கனகசபையை அடைந்தார். ஆயிரம் ஆதித்தப் பிரகாசங் கூடிய மண்டலம்

போலக் குறைவற நிறைந்த ஞானசபையிலே, திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகரைத் தரிசனம் பண்ணினார். உடனே, அவயவத்திலே யாதொரு சேட்டையுமின்றி, வாதனையினாலே திருக்கரங்கள் சிரசின் மேலேறிக் குவிய உரோமாஞ்சங் கொள்ள, நாத்தமும்ப, விழிநீர்த்தாரை கொள்ள, சிவானந்த சாகரத்தில் அமிழ்த்தி நின்று, “கற்றாங்கெரி” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். பின்பு திருமாளிகையை வலஞ்செய்து புறப்பட்டு, திருமுன்றிலிலே நமஸ்கரித்து எழுந்து, கோபுர வாயிலைக் கடந்து பணிந்து, நான்கு திருவீதிகளையுந் தொழுது, அங்கே எழுந்தருளியிருத்தற்கு அஞ்சி, திருவேட்களத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்கெழுந்தருளியிருந்து கொண்டே, சிதம்பரத்துக்கும் வந்து சபாநாயகரைத் தரிசிப்பார். அப்படியிருக்கு நாளிலே, திருக்கழிப்பாலைக்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகம் பாடினார். அவர் பாடுந்திருப்பதிக விசைகளை யாழ்ப்பாணரும் யாழிலிட்டு வாசிப்பாராயினார். ஒருநாள் பிள்ளையார் திருவேட்களத்தைக் கடந்து சிதம்பரத்தை அடைந்தபொழுது, சபாநாயகருடைய திருவருளினாலே தில்லைவாழ்ந்தணர் மூவாயிரருஞ் சிவகணநாதராய்த் தோன்றக் கண்டு அத்தன்மையைத் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருக்குங் காட்டினார். தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் பிள்ளையாரைக் கண்டவுடனே வணங்க; பிள்ளையார் அவர்கள் வணங்கு முன் தாமும் வணங்கி, திருக்கோயிலிற் பிரவேசித்து, சபாநாயகரை வணங்கி “ஆடினாய் நறுநெய்யொடு பாறயிர்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அந்தத் திருப்பதிகத்திலே “நீலத்தார் கரியமிடற்றார்” என்னுந் திருப்பாட்டிலே தில்லைவாழ்ந்தணரைத் தாங்கண்டபடி கூறி, அவர்கள் “தொழுதேத்து சிற்றம்பலம்” என்று அருளிச்செய்தார். பின்பு திருக்கோயிலினின்றும் புறப்பட்டபொழுது திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று, “சுவாமீ! அடியேனுடைய ஜன்மஸ்தலமாகிய திருவெருக்கத்தம்புலியூர் முதலாக நிவாவென்னும் நதிக்கரையில் இருக்கின்ற தலங்களை வணங்குதற்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

முத்துச் சிவிகை பெற்றமை

ஆளுடையபிள்ளையார் அதற்கிசைந்தருளி, தந்தையார் முதலிய சமஸ்தரோடுந் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் திருவவதாரஞ் செய்த திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்குந் திருமுதுகுன்றுக்கும் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, பெண்ணாகடத்தை அடைந்தார். அங்கே திருத்தாங்காணை மாடம் என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சுவாமியைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருநெல்வாயிலரத்துறைக்குப் போகவிரும்பி, தந்தையாருடைய தோண் மேலிருத்தலை ஒழிந்து, அவர் மனம் வருந்தும்படி, பிராமணர் முதலியோர் குழ்ந்து செல்ல, திருவடித்தாமரை நோவ, பையப்பைய நடந்து, மாறன்பாடி என்னும் பதி வந்தவுடனே, வழிச்சென்ற வருத்தத்தினாலே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு, அப்பதியிற் சென்றார். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமயனமாயிற்று.

அன்றிரவு பிள்ளையார் அடியார்களோடும் அந்தப் பதியிலேயே தங்கினார். திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள் தம்முடைய திருக்குமாராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய வழி வருத்தத்தைத் திருவுளத்தடைத்து, அவர் ஏறுதற்கு முத்துச்சிவிகையும்;

அவருக்கு நிழற்றுதற்கு முத்துக்குடையும்; ஊதுதற்கு முத்துச் சின்னங்களுங் கொடுத்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, அந்த ஸ்தலத்திலிருக்கின்ற பிராமணர்களெல்லாருக்குந் தனித்தனியே சொப்பனத்திலே தோன்றி, “ஞானசம்பந்தன் நம்மிடத்துக்கு வருகின்றான்; நீங்கள் முத்துச்சிவிகையும் முத்துக்குடையும் முத்துச் சின்னங்களும் நம்மிடத்தில் எடுத்து அவனிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க” என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். உடனே பிராமணர்கள் விழித்தெழுந்து, மகிழ்ந்து, அற்புதமெய்திய சிந்தையோடும் ஆலயத்திலே வந்து கூடி, திருப்பள்ளியெழுச்சிக் காலம் வர, திருக்காப்பை நீக்கி, முத்துச்சிவிகையையும் முத்துக்குடையையும் முத்துச்சின்னங்களையுங் கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு, துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, சிவனடியார்களோடு, அந்தச் சிவிகை முதலாயினவற்றைத் தாங்கொண்டு, ஆளுடையபிள்ளையாரிடத்திற்குப் போனார்கள். அதற்குமுன் பரமசிவன் ஆளுடையபிள்ளையாருக்குஞ் சொப்பனத்திலே தோன்றி “நாம் உனக்கு முத்துச் சிவிகையும் முத்துக்குடையும் முத்துச் சின்னங்களும் அனுப்புகின்றோம். நீ அவைகளை ஏற்றுக்கொள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து, தாங்கண்ட சொப்பனத்தைத் தந்தையாருக்கும் அடியார்களுக்கும் அருளிச்செய்து வைகறையிலே விபூதி தரித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு எழுந்தருளினார். சூரியோதய காலத்திலே பிராமணர்கள் சிவனடியார்களோடு ஹரஹர என்னும் ஒலியுடன் ஒதிக்கொண்டு முத்துச் சிவிகை முதலியனவற்றைக் கொண்டு எதிரே வந்து, பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று, “இவை திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள் தந்த பொருள்கள்; ஏற்றருளும்” என்றார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு அக்கடவுளுடைய திருவருளை “எந்தை யீசனெம் பெருமான்” என்னுந் திருப்பதிகத்தினாலே பாடி, திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையை வலஞ்செய்து, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒதிக்கொண்டு, உலகமெல்லாம் உய்யும்படி, அதில் ஏறியருளினார். அப்பொழுது சிவனடியார்களெல்லாரும் ஆரவாரித்தார்கள். பிராமணர்கள் சமஸ்தரும் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள். இந்திராதிதேவர்கள் ஆரவாரித்துப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். பலவகைப்பட்ட மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. முத்துச் சிவிகையிலே ஏறியருளிய பரம கருணாநிதியாகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், மேலே முத்துக்குடை நிழற்றவுஞ் சிவனடியார்களும் பிராமணர்களும் நெருங்கி ஆனந்த மேலீட்டினாலே கூத்தாடித் தங்கள் கண்களினின்றும் பொழிகின்ற ஆனந்த வெள்ளத்தினுள்ளே

குளிக்கவும்; முத்துச் சின்னங்கள் “சமஸ்த லோகங்களுக்கு சிவனடியார்களும் வேதங்களும் உய்யும்படி சைவசிகாமணி வந்தார; சிதசித்துப் பிரபஞ்சங்களெங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற உமாதேவியார் ஞானப் பாலூட்ட உண்ட திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி வந்தார்; வேதாகமாத் சமஸ்த சாத்திரங்களையும் ஓதாதுணர்ந்த முத்தமிழ்விரகர் வந்தார்” என்று ஊதவுஞ் சென்று, திருவரத்துறையை அடைந்து கோபுரவாயிலுக்குத் தூரத்திலே முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, நமஸ்கரித்து எழுந்து, திருக்கோயிலினுள்ளே பிரவேசித்து, வலஞ்செய்து சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித்து, திருப்பதிகம் பாடி, சிலநாள் அந்தஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே, திருநெல்வெண்ணெய் முதலிய தலங்களுக்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு திரும்பினார்.

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார். சில நாளாயின பின், சீர்காழிக்குத் திரும்பும்படி திருவுளங்கொண்டு, அத்திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்குங் கடவுளை வணங்கி விடைபெற்று, முத்துச்சிவிகையில் ஏறிச் சென்று, திருப்பமுவுர், திருவிசயமங்கை, திருவைகா, திருப்புறம்பயம் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருச்சேய்ஞலூரின் எல்லையை அடைந்து, அது சண்டேசுரநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்த திருப்பதியாதலால் முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, அத்திருப்பதியினுள்ளே நடந்து போய், ஆயலயத்திலே பிரவேசித்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து “பிரடைந்தபால தாட்ட” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். பின்பு திருப்பனந்தாள், திருப்பந்தணநல்லூர், திருவோமாமுலியூர் திருவாளொளிப்புறூர், திருக்கடம்பூர், திருநாரையூர், திருக்கருப்பறியலூர் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு சீர்காழிக்குச் சமீபத்திலே போனார். போம் பொழுது சீர்காழியிலிருக்கின்ற பிராமணர்களெல்லாரும் அவருடைய வரவைக் கேள்வியுற்று, மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்கொண்டு, திருவீதிகளை அலங்கரித்து, எதிர்கொள்ளும்படி திரண்டு சென்று, திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாரை முத்துச்சிவிகையின் மேலே முத்துக்குடை நிழலின் கீழே தரிசித்தார்கள். தரிசித்தவுடனே கைகள் சிரசின் மேலறிக் குவிய, கண்ணும் மனமுங்கனிக்க, அவரைச் சூழ்ந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி, அவர்களோடு கூடச்சென்று, திருக்கோயிலை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார். செல்லும்பொழுது திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் பின்னேவர, அவருக்கு வீட்டுக்குப் போம்படி விடைகொடுத்து, தாம் தம்முடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும்பொழுது, பார்ப்பனிகள்

நெருங்கி, நிறைகுடந் தீபம் முதலாயின ஏந்த, தாயாராகிய பகவதியார் வந்து, திருநீற்றுக் காப்புச் சாத்தி, வணங்கித் துதிக்க; பிள்ளையார் அவருக்கு அருள் செய்து, திருமாளிகையினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தினந்தோறுந் தோணியப்பரைத் தரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டிருக்குநாளிலே, உபநயனப்பருவம் வர, பிராமணர்கள் வேதவிதிப்படி உபநயனச்சடங்கு செய்ய, சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வராகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார், தமக்கு அது வேண்டுவதன்றாயினும், உலகத்திலே வைதிக தர்மத்தை நாட்டல் வேண்டுமெனத் தமது திருவுளத்திலே முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலே, அதற்கிசைந்து, யக்ஞோபவீதாரணஞ் செய்தருளினார். பின்பு பிராமணர்கள் உமக்கு “நான்கு வேதத்திற்கும் அதிகாரத் தந்தோம்” என்று சொல்லி, மந்திரோபதேசஞ்செய்யப் புகும் பொழுது பிள்ளையார் எண்ணிறந்த வேதங்களை ஓதி, அவற்றிற்கு அங்கமாகிய பலகலைகளையும், எடுத்துச் சொல்லியருளினார். பிராமணர்கள் அவர் பரமசிவனுடைய திருவருள் பெற்றமையை நினைந்து வியந்து, அவரை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, தாங்கள் முன் பயின்ற வேதங்களை அவரிடத்திற் கேட்டு, ஐயந்திரிபற உணர்ந்தார்கள். பரமாசாரியராகிய ஆளுடையபிள்ளையார் அந்தப் பிராமணருடைய சந்தேகந் தீரும்படி எல்லாவற்றையும் அருளிச் செய்து பின் சகல மந்திரங்களுக்கும் வித்து றீபஞ்சாக்ஷரம் என்பதை அவர்களுக்கும் மற்றையவருக்கும் விளக்கும்பொருட்டு, “துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாத போழ்தினும்” என்னும் பஞ்சாக்ஷரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அந்தத் திருப்பதிகத்திலே “வேதியர்க்கந்தியுண் மந்திர மஞ்செ முத்துமே” என்றருளிச் செய்தார். பிராமணர்கள் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, அவருடைய திருவருளைத் தலைமேற்கொண்டு, வணங்கித் துதித்து உய்ந்தார்கள்.

சம்பந்தரும் அப்பரும்

ஆளுடையப்பிள்ளையார் தினந்தோறுந் தோணியப்பரை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அடியார்களோடும் இருக்குநாளிலே; திருநாவுக்கரசுநாயனார் அவருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவரை வணங்குதற்கு நினைந்து, சீர்காழிக்குச் சமீபத்திலே வந்தருளினார். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து, அடியார் கூட்டத்தோடும் அவரை எதிர்கொள்ளப் போனார். எதிரே வந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்க; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் அவரை வணங்கித் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்வித்து; தம்முடைய திருமாளிகையிற்கொண்டு சென்று திருவமுது செய்வித்தார். சில நாளாயினபின் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பிற தலங்களை வணங்கும்படி செல்ல; திருஞானசம்பந்த

மூர்த்தி நாயனாருந் திருக்கோலக்காவரைக்கும் அவரோடு சென்று, சீர்காழிக்குத் திரும்பிவிட்டார். அங்கே தோணியப்பர் மேலே பல வகைப்பட்ட திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவைகளெல்லாவற்றையும் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணனார் விறலியாரோடும் பாடி, யாழில் இட்டு வாசித்துக்கொண்டு பிள்ளையாரோடுஞ் சீர்காழியிலே இருந்தார்.

சிலநாட் சென்ற பின்பு, திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தந்தையாரையும் மற்றைப் பிராமணர்களையும் நோக்கி “இந்தத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களெங்குஞ் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு இங்கே வருவேன்” என்றார். தந்தையார் “நான் அருமையாக உம்மைப் பெற்றமையால் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். இருமைக்கும் இன்பம் பயக்கும் யாகமும் நான் செய்யவேண்டும். இன்னுஞ் சிலநாள் உம்முடன் யாத்திரை செய்யவேன்” என்றார். பிள்ளையார் அதற்கு இசைந்து தேணியப்பரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, தந்தையார் பின்வர, முத்துச்சிவிகை மேற்கொண்டு, முத்துக்குடை நிழற்ற, திருநீலகண்டப் பெரும்பாணரோடும் மற்றையடியார்களோடுஞ் சென்று திருக்கண்ணார் கோயிலை வணங்கிக்கொண்டு காவேரிக்கு வடபாலிலே மேற்றிசை நோக்கிப் போய், திருப்புள்ளிருக்குவேனூர், திருநின்றியூர், திருநீரூர், திருப்புன்கூர், திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருக்குறுக்கை, திருவன்னியூர், திருப்பந்தண நல்லூர், திருமணஞ்சேரி, திருவேதிர்கொள்பாடி, திருவேள்விக்குடி, திருக்கோடிகா, கஞ்சனூர், திருமங்கலக்குடி, திருவியலூர், திருந்துதேவன்குடி, திருவிண்னம்பர், வடகுரங்காடுதுறை, திருப்பழனம், திருவையாறு, திருப்பெரும்புலியூர், திருநெய்த்தானம், திருமழபாடி, திருக்கானூர், திருவன்பிலாலந்துறை, திருமாந்துறை என்னுந் தலங்களடோறும் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடினார்.

முயலகன் நோய் தீர்த்தமை

பின் மழநாட்டிலே காவேரி வடகரையே சென்று திருப்பாச்சிலாச் சிராமத்துக்குச் சமீபிக்குமுன்; அந்நகரத்திலே கொல்லிமழவன், தன்னுடைய புத்திரி முயலகனென்றும் நோயினால் வருந்துதலைக் கண்டு, கவலையுற்று வேறொரு பரிசினாலும் நீங்காமை கண்டு, தான் சைவரம்பரையோனாதலால் அவளைத் திருக்கோயிலினுள்ளே கொண்டுபோய் சுவாமி சந்நிதானத்திலே இட்டு வைத்தான். ஆளுடையபிள்ளையார் அந்நகரத்திற்குச் சமீபிக்கும் பொழுது, “திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் எழுந்தருளி வந்தார்” என்று

ஊதுகின்ற திருச்சின்னத்தின் ஓசையைக் கேட்டு, கொல்லி மழவன் புத்திரியைவிட்டு விரைந்து சென்று, அந்நகரத்தை மிக அலங்கரிப்பித்துப் பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு, ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, முத்துச் சிவிகைக்கு முன்னே அடியற்ற மரம்போல விழுந்தான், அதுகண்டு, பிள்ளையார் “எழுக” என்று அருளிச்செய்ய, கொல்லிமழவன் எழுந்து மனமகிழ்ந்து, சிரசின் மேலே கைகுவித்துக்கொண்டு, பிள்ளையாருடன் சென்றான். பிள்ளையார் திருக்கோயிற் கோபுரத்துக்குச் சமீபித்தவுடனே, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, உள்ளே பிரவேசித்து, வலஞ்செய்து கொண்டு சந்நிதானத்திலே போனார். போனபொழுது, அறிவு கெட்டு நிலத்திலே கிடக்கின்ற கன்னியைக்கண்டு, “இ. தென்னை?” என்று வினாவ, மழவன் வணங்கி நின்று, “இவள் அடியேனுடைய புத்திரி; இவள் முயலகனென்னும் நோயினால் மிக வருந்துகின்றமையால் இவளைச் சுவாமி சந்நிதானத்திலே கொணர்வித்தேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு அருள்சுரந்து, அவ்விடத்தில் நின்றே சுவாமியை நமஸ்கரித்து, அவளுடைய நோயை நீக்கும்பொருட்டு “துணிவளர் திங்கள்” என்றெடுத்து, “மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை வாட மயல்செய்வ தோவிவர் மாண்பே” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அப்பொழுது அந்தக் கன்னி நோய் நீங்கி, எழுந்து ஒல்கிவந்து, தந்தையின் பக்கத்தை அடைந்தாள். அது கண்ட மழவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு, அவளோடும் பிள்ளையாரை விழுந்து நமஸ்கரித்தான். பிள்ளையார் அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதன்பின் பிள்ளையார் திருப்பைஞ்ஞீலியையுந் திருவிங்கோய் மலையையும் வணங்கிக்கொண்டு கொங்கதேசத்திலே காவேரிக்குத் தென்கரையிற் சென்று, திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றூரை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இருக்குநாளிலே, திருநணாவிற்கும் போய்த் திருப்பதிகம் பாடி, திருக்கொடிமாடச் செங்குன்றூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் பொழுது மழைக்காலம் நீங்கிப் பனிக்காலம் வர, குளிர் மிகுந்தது. அப்பொழுது பிள்ளையாருடைய பரிசனங்கள் குளிர்சுரத்தினால் வருத்தமுற்றுப் பிள்ளையாரை வணங்கி அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் “அவ்விணைக்கிவ்விணை” என்னுந் திருநீலகண்டப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே அந்நகரவாசிகளுக்கு மாத்திரமேயன்றி அந்நாளிலே பனிப்பிணி அந்நாடு முழுதுந் தீர்ந்தது. பிள்ளையார் சிலநாள் அங்கெழுந்தருளியிருந்து, பின்

அவ்விடத்தை நீங்கி, திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி, திருவெஞ்சமாக்கூடல், திருக்கருவூர் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு கொங்கநாட்டைக் கடந்து, சோழ நாட்டை அடைந்தருளினார்.

சோழமண்டலத்திலே திருப்பராய்த்துறை, திருக்கற்குடிமலை, திருமுக்கீச்சரம், திருச்சிராப்பள்ளி, திருவானைக்கா, திருப்பாற்றுறை, திருவெறும்பியூர், திருநெடுங்களம், மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருவாலம்பொழில், திருப்பூந்துருத்தி, திருக்கண்டியூர், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிசுடி, திருவெண்ணி, திருச்சக்கரப்பள்ளி, திருப்புள்ள மங்கை, திருநல்லூர், திருக்கருகாவூர், திருவவளிவணல்லூர், திருப்பருதிநியமம், திருப்புவனூர், திருவாவூர் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருவலஞ்சுழியை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இருக்குநாளிலே, முதிர்வேனிற்காலம் வந்தது. அம்முதிர்வேனிற் காலத்திலே பிள்ளையார் திருவலஞ் சுழியினின்றும் நீங்கி, திருப்பழையாறைக்குப் போதற்கு அடியார்கள் உடன் செல்லச் சென்றருளித் திருவாறைமேற்றளியை அடைந்து வணங்கி, திருச்சத்தி முற்றத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு, திருப்பட்டிச்சரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது வெய்யில் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டு, பிள்ளையாருடைய திருமுடியின் மேலே, சீவபூதம் முத்துப்பந்தரை எடுத்து, “பட்டிசர் எம்மை விடுத்தருளினார்” என்று சொல்லிற்று; அந்தச்சொல்லும் முத்துப்பந்தரும் ஆகாயத்திலே தோன்ற; பிள்ளையார் திருவருளைத் துதித்து, பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பிள்ளையாருடைய பரிசனங்கள் அந்த முத்துப்பந்தரைக் காம்பிலே பிடித்தார்கள். பிள்ளையார் அந்த முத்துப்பந்தர் நிழற்றச்சென்று திருப்பட்டிச்சரத்தை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்தார். பின் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, திருவாறைவடதளி, திருவிரும்புளை, திருவரதைப்பெரும்பாழி, திருச்சேறை, திருநாலூர்மயானம், திருக்குடவாயில், திருநறையூர், அரிசிற்கரைப்புத்தூர், திருச்சிவபுரம், திருக்குடமுக்கு, திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், திருக்குடந்தைக்காரோணம், திருநாகேச்சரம் திருவிடைமருதூர், திருக் குரங்காடுதுறை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாவடுதுறையை அடைந்தார்.

பொற்கிளி பெற்றமை

திருவாவடுதுறையிலே சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே, சிவபாதவிருதயர் பிள்ளையாரை நோக்கி “நான் யாகஞ் செய்தற்கு ஆகுங்காலஞ் சமீபித்தது. அது செய்யும்படி போதற்குப் பொருள் தரல் வேண்டும்” என்றார். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு, திருக்கோயிலிற் சென்று வணங்கி, “இடரினுந்தளரினும்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய திருவருளிணாலே ஒரு பூதம் விரைந்து வந்து, பீடத்தின் மேலே ஆயிரம்பொன் பொருந்திய கிழியொன்று வைத்து, முன்னே நின்று “இந்தக்கிழி பொன்னுலவாக்கிழி; இது பரமசிவனால் உமக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டது” என்று சொல்ல; பிள்ளையார் திருவருளை நினைந்து, நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டு, பீடத்தின் மேலே வைக்கப்பட்ட பொற்கிழியைச் சிரமேற் கொண்டு, தந்தையார் கையிற் கொடுத்து, “பரமசிவனையே தலைவராக நினைந்து வேதவிதிப்படி செய்யப்படும் யாகத்தை நீருஞ் சீர்காழியில் இருக்கின்ற மற்றப் பிராமணர்கள் சமஸ்தருஞ் செய்ய, இக்கிழி குறையாது மிகும்” என்று சொல்லி சீர்காழிக்குப் போம்படி அவருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பி, தாந்திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

யாழிசைக்கு அடங்காப் பதிகம்

சிலநாட் சென்றபின் அவ்விடத்தை அகன்று, திருக்கோழம்பம், திருவைகன்மாடக்கோயில், திருநல்லம், திருவழுந்தூர், திருத்துருத்தி, மாயூரம், திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருவிளநகர், திருப்பறியலூர், திருவேட்டக்குடி என்னுந் தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, தருமபுரத்தை அடைந்தார். அந்தத் தருமபுரம் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருடைய தாயார் பிறந்த தலமாதலால், அங்குள்ள அவருடைய சுற்றத்தார்கள் வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். அது கண்டு, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் பிள்ளையார் அருளிச்செய்த அருமையாகிய திருப்பதிகங்களின் இசையைத் தாம் யாழில் இட்டு வாசிக்கப்பெற்ற பெரும்பேற்றை அவர்களுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர்கள் அதைக் கேட்டு

“நீர் திருப்பதிகவிசையை அளவு பெற யாழிலே அமைத்து வாசித்தலினாலே உலக முழுதிலும் இசை விளங்குக” என்றார்கள். உடனே பெரும்பாணர் மனநடுங்கி, பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று “சுவாமீ! திருப்பதிகவிசை அளவுபடாத தன்மையை இவர்களேயன்றி உலகத்திலுள்ள மற்றையாவரும் அறிந்து உண்மையை உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டுத் தேவரீர் ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருள்வீராகில், அடியேன் அதனிசை யாழிலே அடங்காமையைக் காட்டப்பெறுவேன்” என்றார். அப்பொழுது பிள்ளையார் பரமசிவனை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்பதிகத்தின் உண்மை பூமியிலுள்ளோருடைய கண்டத்திலும் யாழிலும் இசைநூலிற் கூறப்பட்ட இசை முயற்சிகளினால் அடங்காமையைக் காட்டும்பொருட்டு, “மாதர் மடப்பிடி” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அத்திருப்பதிகவிசையைத் தம்முடைய யாழ் நரம்பிலே முன்போல இட்டு வாசிக்கப் புக; அது அதனிடத்தே அடங்கிறுநிலை. அப்பொழுது திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் அதனை விட்டு அச்சங்கொண்டு பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து, “சுவாமீ அருளிச்செய்த திருப்பதிகத்தினிசையை யாழிலே ஏற்பேன் என்று சொல்லப்பண்ணியது இந்த யாழன்றோ” என்று அதனை உடைக்கும்படி ஒங்கினார். உடனே பிள்ளையார் தடுத்தருளி, “ஐயரே! நீர் இந்த யாழை முரிப்பது என்னை! பரமசிவனும் பார்வதியம்மையாரும் அருளிச்செய்த திருவருளின் பெருமையெல்லாம் இந்தக் கருவியில் அளவுபடுமா! மனசினாலும் அளவுபடாத இசைப்பெருமை செய்கையினால் அளவுபடுமோ! அளவு படாதே. நீர் இந்த யாழைக்கொண்டே சுவாமியுடைய திருப்பதிக விசையை இயன்றமட்டும் இதில் அமைத்து வாசியும்” என்று சொல்லி, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் கையிலே யாழைக் கொடுத்தருளினார். பெரும்பாணர் பிள்ளையாரைத் தொழுது, யாழை வாங்கி, சிரமேற்கொண்டார்.

சிலநாட் சென்றபின், பிள்ளையார் தருமபுரத்தை அகன்று, திருநள்ளாற்றை அடைந்து திருக்கோயிலிற் பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கி “போகமார்த்த பூண்முலையாள்” என்னுந் திருப்பதிகத்தை யாழ் நரம்பிலே இசை கூடும்படி பாடிமுடிந்து, புறத்தணைந்து, பெரும்பாணரை நோக்கி, யாழில் இட்டும் வாசிக்கும்படி பணித்து, தாந்திருத் தாளங்கொண்டு பாடினார். பெரும்பாணர் அத்திருப்பதிக விசையை யாழில் இட்டு வாசித்தார். அதுகேட்டுப் பிள்ளையார் திருவுளமகிழ்ந்தருளினார். பின் பிள்ளையார் திருநள்ளாற்றினின்றும் நீங்கி, திருச்சாத்தமங்கைக்குச் சமீபித்து அந்தத் திருப்பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய

திருநீலநக்கநாயனாரோடு சென்று, அயவந்தியென்னும் ஆலயத்திற்சென்று; சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருநீலநக்கநாயனாருடைய திருமாளிகைக்குப் போய்த் திருவழுது செய்து, அன்றிரவு அங்கே பள்ளி கொண்டார். மற்றநாள் பிராதக்காலத்திற் திருநீலநக்க நாயனாரோடும் அயவந்தியிற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருநீலநக்கநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடினார்.

அரவந் தீண்டிய வணிகனை உயிர்ப்பித்தமை

சில நாளாயின பின், திருநீலநக்கநாயனாருக்கு விடை கொடுத்துத் திருச்சாத்தமங்கையை நீங்கி, திருநாகைக்காரோணம், கீழ்வேளூர் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, பிற தலங்களையும் வணங்கும்படி

எழுந்தருளினார் அப்பொழுது திருச்செங்காட்டங்குடியில் இருக்கின்ற சிறுத்தொண்டநாயனார் அதனைக் கேள்வியுற்று ஓடிச்சென்று பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டு, தம்முடைய திருப்பதியில் அழைத்துக்கொண்டு போனார். பிள்ளையார் அப்பதியிலிருக்கின்ற கணபதீச்சரமென்னுந் திருக்கோயிலை வணங்கி, சிறுத்தொண்டநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடி அந்நாயனாருடைய வீட்டிலேயே போய்த் திருவமுது செய்து கொண்டு அங்கெழுந்தருளியிருந்தார். சில நாளாயின பின், திருமருகலுக்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தார். அந்நாளிலே, ஒரு வணிகன் வழிச்செல்வோனாகி ஒரு கன்னியையும் உடன்கொண்டு கோயிலுக்குப் புறத்திலே ஒரு மடத்தில் இராத்திரியில் நித்திரை செய்யும்போது பாம்பினாலே தீண்டப்பட்டு மாண்டான். அதுகண்டு அக்கன்னியானவள் தளர்ந்து அவனைப் பாம்பு தீண்டியுந் தான் தீண்டாமல், சமீபத்திலே வீழ்ந்து புரண்டு அழுதாள், அப்பொழுது விஷவைத்தியர் வந்து தீர்க்கவுந் தீராதாயிற்று, விடியற்காலத்திலே அக்கன்னிகை மிக அயர்ந்து புலம்பி, திருக்கோயிலின் வாயிற்றிக்கை நோக்கிக் கைதொழுது, “தேவர்கள் உய்யும் பொருட்டு நஞ்சை அமுதாக்கிய கடவுளே! வெந்து பொடியாகிய மன்மதனுடைய உயிரை அவன் மனைவியாகிய இரதி வேண்ட அருளிச்செய்த கருணாநிதியே! மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு இயமனை உதைத்த திருவடித் தாமரைகளையுடையவரே! திருமருகலில் வீற்றிருக்கும் பரமசிவனே! தேவரீர் இந்தக் கொடிய விஷம் நீங்கும் பொருட்டும் அருள்செய்யும்” என்று பிரார்த்தித்தாள். அவ்வோசையைச் சுவாமிதரிசனஞ் செய்யும்படி எழுந்தருளி வருகின்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் கேட்டு, திருவுளம் இரங்கி, அவளுக்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு அடியார்களோடு எழுந்தருளிவந்து நின்று, அவளை நோக்கி “பயப்படாதே! நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைச் சொல்” என்று அருளிச்செய்தார். கன்னிகை கண்ணீர் சொரிய, பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று “வைப்பூரில் இருக்கின்ற தாமனென்னும் பெயருடைய என் பிதாவுக்குப் புத்திரிகள் எழுவர். அவர்களில் என்னை ஒழிய மூத்தோர் அறுவரையும் தன் மருமகனாகிய இவனுக்கே விவாகஞ் செய்து கொடுப்பேன் என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பிறரிடத்திலே திரவியம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டான். அது கண்டு மனவருத்தமுற்ற இவனுக்கே நான் மனைவியாதல் வேண்டும், என நினைந்து, என் பிதா மாதாக்களை மறைத்து இவனையே சார்ந்து வந்தேன். இவனும் பாம்பினாலே தீண்டப்பட்டு இறந்தான் அடியேன்

கடனடுவே கலங்கவிழப்பெற்றார் போல நிற்கின்றேன். தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து, அடியேனுடைய துன்பமெல்லாம் நீங்க அருள்செய்தீர்” என்றாள். பிள்ளையார் விஷம் நீங்கும்பொருட்டுத் திருமருகற்கடவுள் மேற் “சடையாயெனுமால்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். உடனே வணிகன் விடந்தீர்ந்து எழுந்து, பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்தான். அது கண்ட திருத்தொண்டர்களெல்லாரும் ஆரவாரித்தார்கள். கன்னிகை மன மகிழ்ந்து, பிள்ளையாருடைய திருவடியிலே விழுந்து வணங்கினாள். பிள்ளையார் அக்கன்னிகையையும் வணிகனையும் மணம்புணரும்படி செய்து அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து, அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே, சிறுத்தொண்டநாயனார் வந்து பிரார்த்திக்க, பிள்ளையார் மீண்டுந் திருச்செங்காட்டாங்குடிக்கு எழுந்தருள விருப்பி, அடியாரோடும் அத்திருமருகற் கோயிலிற் சென்று வணங்க, பரமசிவன் தாந் திருச்செங்காட்டாங்குடியிலிருக்கின்ற திருக்கோலத்தை அவருக்கு அங்கே காட்டியருளினார். பிள்ளையார் அது கண்டு மனமகிழ்ந்து, “அங்கமும் வேதமு மோதுநாவர்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி அந்தத் திருப்பதியிலே தானே எழுந்தருளியிருந்தார்.

சிலநாட் சென்றபின் அத்திருப்பதியை நீங்கி, தம்மைத் தொடர்ந்த சிறுத்தொண்டநாயனாருக்கு விடை கொடுத்துச் சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றை வணங்கிக்கொண்டு, திருப்புகலூருக்குச் சமீபித்து, அப்பதியின்னன்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய முருகநாயனார் முதலிய அடியார்களோடு சென்று, திருக்கோயிலை அடைந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, முருக நாயனாருடைய திருமடத்திற்குப் போய், அவர் உபசரிக்க அங்கே எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்திலே, திருநாவுக்கரசநாயனார் திருவாருரை வணங்கிக்கொண்டு திருப்புகலூரை வணங்குதற்கு அடியார்களோடும் எழுந்தருளுந் திருவார்த்தையைக் கேட்டு, பேராசையோடு அவரை எதிர்கொள்ளும் பொருட்டு, திருக்கூட்டத்தோடுந் திருப்புகலூரின் எல்லையைக் கடந்து சென்றார். திருநாவுக்கரசநாயனாரும் பிள்ளையாருக்கு எதிரே வந்தார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கி, நல்வரவு வினவி மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது பிள்ளையார் அப்பமுர்த்தியை நோக்கி, “அப்பரே! நீர் வருநாளிலே திருவாருரிலே நிகழ்ந்த சிறப்பைச் சொல்லும்” என்று சொல்ல; அப்பமுர்த்தி திருவாதிரைச் சிறப்பைத் திருப்பதிகத்தினாலே சொல்லியருளினார். பிள்ளையார் அது கேட்டு, “நான் திருவாருருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு மீண்டும் இவ்விடத்திற்கு வந்து உம்முடன் இருப்பேன்” என்று சொல்லியருளினார். அப்பமுர்த்தி

திருப்புகலூருக்குப் போக, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சென்று, திருவிற்குடிவீரட்டத்தை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரை அடைந்து, வன்மீகநாதரை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடி, அப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்குள்ள அரனெறியென்னும் ஆலயத்தையுங் காலந்தோறும் பணிந்தார். அங்கெழுந்தருளியிருக்கு நாளிலே, திருவல்வலம், திருக்கோளிலி முதலிய ஸ்தலங்களுக்கும் போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு மீண்டும் அத்திருவாரூரில் வந்து இருந்தார். சில நாளாயின பின், திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் காணுதற்கு விரும்பி, திருவாரூரை நீங்கி, திருப்பனையூறிற்சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு, திருப்புகலூருக்குச் சமீபித்து அப்பதியினின்று வந்து தம்மை எதிர்கொண்ட அப்பமூர்த்தி, முருகநாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்களோடும் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு, முருக நாயனாருடைய திருமடத்தை அடைந்து, அங்கே இருந்தருளினார். இருக்கு நாளிலே, திருநீலநக்கநாயனாரைச் சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து அவர்களோடு இருந்தார்கள்.

சில தினஞ்சென்றபின், பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தியும் பிறதலங்களை வணங்க விரும்பிப் புறப்பட்டு, முருகநாயனாரை அங்கே இருக்கவும்; திருநீலநக்கநாயனாரையுஞ் சிறுத்தொண்டநாயனாரையுந் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச் செல்லவும் ஏவினார்கள். பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியை விட்டுப்பிரியாமல், முத்துச்சிவிகை பின் வர, வழிக்கொள்ளும்பொழுது, அப்பமூர்த்தி பிள்ளையாரை நோக்கி, “சிவபெருமான் தேவரீருக்கு அருளிச்செய்த இம்முத்துச்சிவிகையின் மேலே எழுந்தருளும்” என்று சொல்ல; பிள்ளையார், “நீர் அடியார்களோடும் எங்கே முன் போவீரோ அங்கே நான் பின் வருவேன்” என்றார். அப்பமூர்த்தி, “தேவரீர் அருளிச் செய்தபடியே செய்வேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அன்று முதல் அவருடன் செல்லு நாள் எல்லாம் அப்படியே செய்வாராகி, நடந்து முன்னே அடியாரோடும் திருவம்பருக்குச் சென்றார். பிள்ளையார் பரமசிவனுடைய திருவருள் வழியே நிற்பாராகி, முத்துச்சிவிகையில் ஏறி, திருப்புகலூரைக் கடந்து சென்று, “அப்பமூர்த்தி எங்கே சென்றார்?” என்று வினாவிப் போய், திருவம்பரை அடைந்து மாகாளத்தில் இருக்கின்ற சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடி, அப்பமூர்த்தியோடும் அந்தத் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்கே கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் செய்த பெருந்திருக்கோயிலை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, அந்நாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம் பாடினார். சில நாட்கென்று

பின், திருவம்பரை நீங்கி, அப்பமுர்த்தியோடு திருக்கடவுளுக்குச் சமீபித்து, அங்கு நின்று வந்து எதிர்கொண்டு வணங்கிய குங்குலியக்கலயநாயனார் முதலாகிய அடியார்களோடு, திருவீரட்டானத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகம் பாடி, அக்குங்குலியக்கலயநாயனார் வீட்டிற் திருவமுதுசெய்து, திருக்கடவுர் மயானத்தையும் வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

சில நாளாயின பின் திருக்கடவுரை நீங்கி, திருவாக்கூர், திருமீயச்சூர், திருப்பாம்புரம் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவீழிமிழலையை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடி, புறத்தணைந்து, அப்பமுர்த்தி ஒரு திருமடத்தை அடைய, தாம் வேறொரு திருமடத்திலே போயிருந்தார். அவ்விருவரும் பேணுபெருந்துறை, திலதைப்பதி என்னுந் தலங்களுக்கும் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, மீண்டுந் திருவீழிமிழலையில் வந்திருந்தார்கள். இருக்குநாளிலே, சீர்காழியிற் பிராமணர்கள், திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாரைக் காணல் வேண்டும் என்னும் ஆசை செலுத்த, திருவீழிமிழலை அடைந்து, தங்களை எதிர்கொண்ட அவ்வூர்ப் பிராமணர்களோடு திருக்கோயிலிலே போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அந்நாயனார் எழுந்தருளியிருக்குந் திருமடத்திற்சென்று அவரை நமஸ்கரித்து “சுவாமி! தேவரீர் அடியேங்களோடு சீர்காழிக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அது கேட்டு, “மிகநன்று, இன்று கழித்துத் திருவீழிமிழலையில் வீற்றிருக்குங் கடவுளுடைய அருளைப் பெற்றுக்கொண்டு, திருத்தோணியப்பரை வணங்குதற்கு உங்களோடு வருவேன்” என்றார். சீர்காழிப் பிராமணர்களுக்குத் திருவீழிமிழலைப் பிராமணர்கள் விருந்து செய்தார்கள். தோணியப்பர் அன்றிரவு பிள்ளையாருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்குங் கோலத்தை இத்திருவீழிமிழலையிலே உள்ள விண்ணிழிந்த விமானத்திலே காட்டுவோம்; காண்” என்று சொல்லி, மறைந்தருளினார். பிள்ளையார் விழித்து எழுந்து, திருக்கோயிலிற் சென்று அங்கே சுவாமியைத் தாம் முன்னே திருத்தோணியிற் கண்டபடியே கண்டு, திருவுளமகிழ்ந்து, “மைமருபூங்குழல்” என்னும் வினாவுரைப் பதிகம் பாடிப்போந்து, சீர்காழிப் பிராமணர்களை நோக்கி, திருத்தோணியப்பர் தாம் வீற்றிருக்கும் ஸ்தலங்களெங்குஞ் சென்று தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடி வருதலின் மேற்கொண்ட என் விருப்பத்தைக் கண்டு, தாம் அங்கே அமர்ந்த திருக்கோலத்தை இங்கே எனக்குக் காட்டியருளினார். நீங்கள் சீர்காழிக்குப் போங்கள் என்றார். அதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் சீர்காழிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

பஞ்சம் போக்கப் படிக்காசு பெற்றமை

பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியோடுஞ் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருவீழிமிழலையில் இருக்குநாளிலே, மழையின்மையாலுங் காவேரீப்பெருக்கு இன்மையாலும் பஞ்சம் உண்டாக; அதனால் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. சிவனடியார்களையும் பசினோய் வருத்திற்று. அதுகண்டு பாலநாவாயராகிய பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தியும் “சிவபெருமானது விபூதியைத் தரித்த அடியார்களுக்குங் கவலை வருமோ?” எனத் திருவுளமிரங்கி, பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, அன்றிரவு துயின்றார்கள். துயிலும்போது, பரமசிவன் அவ்விருவருக்குஞ் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “காலபேதத்தினாலே நீங்கள் மனவாட்டம் அடையீர்களாயினும், உங்களை வழிபடுகின்ற அடியார்களுடைய வருத்தத்தை நீங்கும்பொருட்டு, இப்பஞ்சம் நீங்கும் வரைக்கும் நாந்தினந்தோறும் திருக்கோயிலின் கிழக்குப் பீடத்திலும் மேற்குப் பீடத்திலும் ஒவ்வொரு காசு உங்களுக்குத் தருகின்றோம்” என்று சொல்லி, மறைந்தருளினார். பிள்ளையார் விழித்தெழுந்து, திருவருளைத் துதித்து, அப்பமூர்த்தியோடு திருக்கோயிலிற் புகுந்தபோது, கிழக்குப் பீடத்திலேயே காசு இருத்தலைக் கண்டு, விருப்பத்தோடுந் தொழுது, அதனை எடுத்து, “நாடோறுஞ் சிவனடியார்களெல்லாரும் வந்து அமுது செய்யக்கடவர்கள்” என்று இரண்டு காலங்களிலும் பறை சாற்றித் தெரிவித்து, தம்முடைய திருமடத்தில் வரும் அடியார்களுக்குக் கறி, நெய், பால், தயிரோடு அன்னம் இட்டுக்கொண்டு இருந்தார். அப்பமூர்த்தியும் மேற்குப் பீடத்தில் வைக்கப்படுங் காசை எடுத்து, அப்படியே அடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தார். இப்படி நிகழுநாளிலே, பிள்ளையார், அப்பமூர்த்தியுடைய திருமடத்திலே அடியார்கள் காலம்பெறத் திருவமுது செய்தலைக் கண்டு, தம்முடைய திருமடத்திற் பாகுக்களை நோக்கி, “நீங்கள் காலம்பெற அமுது பாகம்பண்ணி இங்கே வரும் அடியார்களுக்குக் கொடாமைக்குக் காரணம் யாது?” என்று வினாவியருளினார். பாகுக்கள் பாலநாவாயரை வணங்கி நின்று, “சுவாமீ! தேவரீர் கடவுளிடத்திற் பெறும் படிக்காசைத் தினந்தோறும் பண்டம் வாங்குதற்குக் கொண்டுபோனால் அதற்கு வாசிகேட்கின்றார்கள். அப்பமூர்த்தி பெற்ற காசையோ வாசியின்றி ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். இதினாலே காலந்தாழ்கின்றது” என்றார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டு அப்பமூர்த்தி கைத்தொண்டு செய்தலால்

அவர் பெறுங் காசு வட்டமின்றி ஏற்கப்படுகின்றது. என்று சித்தித்து, “இனி வரும் நாட்களிலே தருங்காசு வாசி தீரும்பொருட்டுப் பாடுவேன்” எனத் திருவுளங்கொண்டார். மற்றநாட் திருக்கோயிலே புகுந்து சிவபிராணை வணங்கி,

“வாசிதீரவே, காசு நல்கிடீர்

மாசின் மிழலையீ ரேசு லில்லையே,”

என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி, நற்காசு பெற்றார். அந்த காசைப் பாகுக்கர்கள் கொண்டுபோய்க் கடையிலே காட்ட; அங்குள்ளோர் “இக்காசு மிகநன்று; வேண்டுவனவற்றை நாந்தருவோம்” என்று கொடுத்தார்கள். அன்று தொடங்கிய பாகுக்கர்கள் அடியவர்களைக் காலம்பெறத் திருவமுது செய்வித்தார்கள். இருவருடைய திருமடங்களிலும் நாடோறும் எண்ணிறந்த சிவனடியார்கள் வந்து திருவமுது செய்து மகிழ்ந்திருக்குங்காலத்திலே; எங்கும் மழை பெய்து தானிய முதலியவைகள் மிக விளைந்தமையால், உயிர்களெல்லாந் துன்பம் நீங்கி இன்பமுற்றன.

திருக்கதவு திறக்கப் பாடியமை

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாருந் திருநாவுக்கரசுநாயனாருஞ் சீலநாட் சென்றபின், திருவீழிமிழலையை அகன்று திருவாஞ்சியம், திருத்தலையாலங்காடு திருப்பெருவேளூர், திருக்கரவீரம், திருவிளமர், திருவாரூர், திருக்காறாயில், திருத்தேவூர், திருநெல்லிக்கா, திருக்கைச்சினம், திருத்தெங்கூர், திருக்கொள்ளிக்காடு, திருக்கோட்டூர், திருவெண்டுறை, திருத்தண்டலைநீணெறி, திருக்களர் முதலிய ஸ்தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, வேதாரணியத்தை அடைந்து, திருக்கோயிலிற் பிரவேசித்து, வலஞ்செய்து, வேதங்கள் அருச்சித்துத் திருக்காப்புச்செய்த அந்நாண் முதல் இந்நாள் வரைக்கும் அடைக்கப்பட்டேயிருக்கின்ற திருவாயிலுக்கு முன் வந்து, வேதங்களிலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட அத்திருக்கதவை அவ்வேதங்களை ஓதும் அடியார்கள் நீக்கப் பெறாமையினால் வேறோர் பக்கத்தில் ஓர் வாயிலிட்டு அதன் வழியே செல்கின்றர்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார், அப்பமுர்த்தியை நோக்கி “அப்பரே! நாம் எப்படியுஞ் சுவாமியை அபிமுகத்திருவாயில்

வழியே சென்று தரிசிக்க வேண்டும். ஆதலால் இந்தத் திருக்கதவு திறக்கப்படும் பொருட்டு நேர திருப்பதிகம் பாடும்” என்றார். அப்பமுர்த்தி திருப்பதிகத்தைத் திருக்கதவு திறக்கப்படும் பொருட்டுப் பாட அது திறக்கப்படாமற் தாழ்ந்தது; அதுகண்டு, “இரக்கமொன்றிலீர்” என்று திருக்கடைக்காப்பிலே பாடி வணங்கினார். உடனே வேதாரணியேசுருடைய திருவருளினாலே திருக்கதவு திறக்கப்பட்டது. அப்பொழுது நாயன்மாரிருவரும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அடியார்களெல்லாரும் ஆனந்தகோசஞ் செய்தார்கள். நாயன்மாரிருவரும் பேரின்ப வெள்ளத்திலே அமிழ்ந்தி எழுந்து, உள்ளே புகுந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, திருப்பதிகங்கள் பாடி, அரிதில் வெளியே வந்தார்கள் அப்பொழுது அப்பமுர்த்தி திருஞான சம்பந்தமுர்த்திநாயனாரை நோக்கி, “எம்பெருமானுடைய திருவருளினாலே இந்தத் திருக்கதவு திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் என்றும் வழங்கும் பொருட்டுத் தேவரீர் இது அடைக்கப்படும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளும்” என்றார், திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் திருப்பதிகத்திலே “சதுரம்மறை” என்னும் முதற்றிருப்பாட்டுப் பாடிய மாத்திரத்திற் திருக்கதவு அடைக்கப் பட்டது. அதுகண்டு, நாயன்மாரிருவருந் திருவருளை வியந்து களிப்புற்று

வணங்கினார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாம் எடுத்த திருப்பதிகத்தை முடித்தருளினார். அன்று தொடுத்து அந்தத் திருக்கதவு திறத்தலும் அடைத்தலுமாகிய வழக்கம் என்றும் நிகழ்ந்தது. அங்கே நிகழ்ந்த அற்புதத்தைக் கண்ட அடியார்கள் சமஸ்தரும் ஆச்சரியங்கொண்டு, உரோமாஞ்சங்கொள்ளக் கண்ணீர் சொரிய நாயன்மாரிவருடைய திருவடி களிலும் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

நாயன்மாரிவருந் திருமடத்தை அடைந்தபின், திருநாவுக்கரசு நாயனார் “சிவபெருமான் ஆதியிலே அருளிச் செய்த முதனூலாகிய வேதங்களின் தாற்பரியங்களை அமைத்துத் தமிழ்வேதஞ் செய்தருளுஞ் சிவநூதிப் பெருவாழ்வாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தாமே அக்கடவுளைப்போல அருட்செய்கை செய்யவல்லவர். அவரொழிந்த என்போலும் அடியார்களுக்கு அவ்வேதங்களோடு இடையீடு பெரிதாகும். அவ்வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு என் பாடலினால் அரிதிற்றிறக்கப்பட்டதும், அவர் பாடலினால் எளிதில் அடைக்கப்பட்டதும் இதனாலன்றோ!” என்றுஞ் சிந்தித்து, அருந்திற்றை செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரிடத்திற்சென்று, “நாம் வாய்முரிலே இருப்போம், அவ்விடத்திற்குத் தொடர்ந்து வா” என்று அருளிச்செய்து போக; அப்பமூர்த்தி அவருக்குப் பின் விரைந்து சென்றார். நெடும்போது சென்றதும் அவரைச் சமீபிக்கப்பெற்றிலர். சுவாமி சமீபத்திலே காட்சி கொடுப்பவர் போல ஒரு திருக்கோயிலை எதிரே காண்பித்து, அதனுள்ளே புகுந்தருள்” அப்பமூர்த்தியும் அவ்விடத்திலே விரைந்து தொடர்ந்தார். பிள்ளையாரும் அப்பமூர்த்தி திருவாய்முருக்குப் போகின்றார் என்று கேள்வியுற்று, வந்து சேர்ந்தார். அப்போது பரமசிவன் பார்வதியாரோடு ஆடல் காட்ட; பிள்ளையார் தரிசித்துத் திருப்பதிகம் பாடினார். பின் அப்பமூர்த்தியோடு திருவாய்முருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்து, சிலநாளாயின பின் வேதாரணியத்துக்குத் திரும்பிவந்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். அது நிற்க.

பாண்டிநாடு செல்லுதல்

பாண்டிநாட்டிலே பாண்டியராஜன் தான் பூர்வஜென்மத்திலே செய்த தீவினையினால் உலகமெல்லாம் இப்படியே நித்தியமாய் இருக்கும் அருகேசுரன் குருத்துவமாத்திரத்திலே கருத்தாவாய் இருப்பன் எனப் பிதற்றுகின்ற கபடிகளாகிய சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையை மெய்யென்று துணிந்து, சத்திய மார்க்கமாகிய சைவத்தை விட்டு, அவர்களுடைய அசத்திய மார்க்கமாகிய ஆருகத மதத்திலே பிரவேசித்தான். அரசன் அவ்வாறாயினமையால், “மன்னனெப்படி மன்னுயிர்ப்படி” என்னும்

பழமொழிப்படி குடிகளும் அவ்வாறாயின. மயிர் பறிக்கப்பட்ட தலையையும்; ஊத்தை வாயையும்; உறிபொதிகலனும்; மயிற்பீலியும் பொருந்திய கையையும்; பாயுடையையும்; மனம் போல மாசுண்ட சரீரத்தையும்; நின்றுண்டலையும்; வெற்றரையையும் உடைய சமணப்பதிதர்களே எங்கும் பரந்தார்கள். இங்ஙனம் பாண்டிய நாடெங்கும் வைதிக மார்க்கமுஞ் சைவ மார்க்கமுமாகிய இரண்டுங் குன்றி, சமண சமயமே விருத்தியாகியும்; அப்பாண்டியனுடைய மனைவியாருஞ் சோழ மகாராஜாவுடைய புதல்வியாருமாகிய மங்கையர்க்கரசியார், அவ்வரசனுடைய முதன்மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவருந் தாங்களும் அப்பாண்டியனும் பாண்டி நாட்டாரும், மற்றையாவருஞ் செய்த புண்ணியத்தினாலே சைவர்களாயே இருந்தார்கள். அவர்கள் அப்பாண்டி நாட்டுள்ளோர் பொருட்டுக் கவலைகொண்டு, தாங்கள் சைவவொழுக்கத்தில் நிற்குந்தன்மை அரசனுக்கு விளங்காவண்ணம் ஒழுகினார்கள். இங்ஙனம் ஒழுகுநாளிலே, உலகமெல்லாம் உய்யும்படி திருவவதாரஞ் செய்தருளிய உயர்வொப்பில்லாத சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய அளவிறந்த மகிமைகளையும் அவர் வேதாரணியத்திற் சென்று எழுந்தருளியிருத்தலையும் பாண்டியநாடு செய்த பெருந்தவத்தினாலே கேள்வியுற்றார்கள். கேள்வியுற்ற பொழுதே, அளவிறந்த மகிழ்ச்சியோடு சில பரிசனங்களை, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரிடத்திற்குச் செல்லும் பொருட்டு, ஏவினார்கள்.

ஏவப்பட்ட, அப்பரிசனங்கள் பாண்டிநாட்டைக் கடந்து சென்று, வேதாரணியத்தை அடைந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தை அணைந்து தங்கள் வரவை வாயிற் காவலாளர்களுக்குத் தெரிவிக்க; அவர்கள் உள்ளேபோய், நாயனாரை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! பாண்டிமாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனாரும் ஏவுதலாற் தேவீருடைய ஸ்ரீ பாதாரவிந்தங்களை வணங்குதற்குச் சிலர் புறத்து வந்து நிற்கின்றனர்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் திருவருள் சுரந்து, “அவர்களை இங்கே அழையுங்கள்” என்று அருளிச் செய்ய, வாயிற்காவலாளர்கள் அவர்களைக் கூவ; அவர்கள் உள்ளே புகுந்து பிள்ளையாரை விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அஞ்சலியஸ்தர்களாகி நின்றார்கள். பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி, “மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாருஞ் சேமமாய் இருக்கின்றார்களா?” என்று வினாவியருள; அவர்கள் “ஆம்” என்று சொல்லி, பின், “ஏழுலகமும் உய்யும்படி

திருவவதாரஞ்செய்தருளிய பரம கிருபாலுவே! சைவசமயாச்சாரிய முர்த்தியே! பாண்டியனும் பாண்டியநாட்டாரும் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையினாலே விபூதி சாதனங்களை விட்டு ஆருகத மதத்திலே பிரவேசித்தமையால், மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறைநாயனாரும் மிகக் கவலை கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு தேவரீருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அந்தச் சமாசாரத்தைத் தேவரீருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யும் பொருட்டு, அடியேங்களை அனுப்பினர்; என்று பிரார்த்தித்தார்கள்; அது கேட்டு சிவனடியார்கள் சமஸ்தரும் பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, “சுவாமி! தேவரீர் பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளி, நமது கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைய அதிபாதகர்களாகிய சமணர்களை வாதிலே வென்று, வேத சிவாகமங்களால் உணர்த்தப்பட்டுச் சைவ சமயத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணி, பாண்டியனையும் விபூதியிடுவித்து, உய்விக்கும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டருள வேண்டும்” என்றார்கள். பிள்ளையார் அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து, அப்பமுர்த்தியோடு திருக்கோயிலிற் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, திருக்கோபுரத்துள் இருந்து, பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறைநாயனாருஞ் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையை அவருக்குச் சொல்லி, பாண்டிநாட்டுக்கு எழுந்தருளுதற்குத் துணிந்தருளினார்.

அப்பொழுது அப்பமுர்த்தி “தேவரீர்! சிறுப்பிள்ளையாய் இருக்கிறீர், அச்சமணர்களுடைய வஞ்சனைக்கோ ஓரெல்லையில்லை. தேவரீருக்கு இப்போது கிரகங்கள் வலியில், ஆதலாற் தேவரீர் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளுதற்கு உடன்படுவது ஒண்ணாது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளையார், “பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையே கோயில் கொண்டு வீற்றிருத்தலினால் நமக்குத் தீங்கு வராது” என்று சொல்லிப் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, “வேயுறுதோளி” என்னுங் கோளறுப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அந்தத் திருப்பதிகத்தைக் கேட்டதன் பின், அப்பமுர்த்தியும், அதற்கு உடன்பட்டு, தாமும் அவர்முன்னே எழுந்தருள அமைந்தபொழுது பிள்ளையார் “அப்பரே! நீர் இந்தச் சோழ மண்டலத்திலே தானே எழுந்தருளியிரும்” என்று சொல்லி, கைகுவித்து வணங்கித்தடுக்க; அப்பமுர்த்தியும் வணங்கி, அதற்கு ஒருவாறு அருமையாக உடன்பட்டார். பிள்ளையார் வேதத்தை வளர்த்தற்குஞ் சைவத்தை விளக்குதற்கும் எழுந்து வேதாரணியேசுரரை மீண்டும் போய் நமஸ்கரித்துப் பாடித் துதித்து. அந்நஞ்ஞை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு, அப்பமுர்த்தி மறாதவண்ணம் அவரை வணங்கி விடைகொடுத்து நீங்கி, முத்துச்சிவிகையில் ஏறி, ஸ்ரீ

பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதி, சுவாமியுடைய விபூதியணிந்த திருமேனியைச் சீந்தித்துக் கொண்டு சென்றார். திருவகத்தியான் பள்ளி, கோடிக்குழகுகோயில், திருக்கடிக்குளம்; திருவிடும்பாவனம், திருவுச்சாத்தானம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, சோழநாட்டைக் கடந்து, பாண்டிநாட்டை அடைந்து, திருக்கொடுங்குன்றத்திற் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு, மதுரைக்குச் சமீபித்தார். அது நிற்க.

எட்டு மலைகளிலும் வசிக்கின்ற சமணர்களெல்லாருந் துர்நிமித்தங்களுந் துர்ச்சொப்பனங்களுங் கண்டு, மதுரையிலே ஒருங்குவந்து கூடி, தாந்தாங்கண்ட சொப்பனங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி, பாண்டியராஜனுக்குத் தெரிவித்து, தங்களுக்குத் தீங்கு விளைவது திடமெனக்கருதி, உணவின்றிக் கவலை கொண்டிருந்தார்கள். சைவர்களாகிய பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறையாருமோ அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்ற நன்னிமித்தங்களைக்கண்டு, சமணசமயங் குன்றிச் சைவசமயம் விருத்தியாதல் திடமெனக் கருதி, மகிழ்ந்திருந்தார்கள், இருக்கும்பொழுது, “சர்வலோகங்களும் உய்யும்படி திருவதாரஞ் செய்தருளிய பரமசாரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளி வருகின்றார்” என்று சிலர் அவர்களுக்குப் போய்ச் சொன்னார்கள். மங்கயைர்க்கரசியார் அதைக் கேட்டு அவ்வார்த்தையைச் சொல்லியவர்களுக்கு அளவிற்ற தீரவியங்களைக் கொடுத்து, எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியுடையராகி, தம்மை வணங்கி நின்ற குலச்சிறைநாயனாரை நோக்கி, “நமது தம்பிரானாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை எதிர்கொள்ளும்” என்றார் குலச்சிறைநாயனார் பாண்டிமாதேவியாரை வணங்கிப் போந்து, “அரசனுக்கும் உறுதியே” என்று விரைந்து மதுரைக்குப் புறத்திலேபோய், பிள்ளையாரைத் தம்முடைய பரிசனங்கள் சூழ, ஆலயத்திற் சென்று, சொக்கநாதசுவாமியை நமஸ்கரித்து பிள்ளையாருடைய நல்வரவை ஏற்று நின்றார்.

ஆருகதம், பௌத்த முதலிய பரசமயவிருளை நீக்குகின்ற ஞானாதித்தராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், தோற்கருவி துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்னும் நால்வகை வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, எண்ணிறந்த பிராமணர்கள் உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரீதப் பிரசயங்களோடு வேத கோஷஞ்செய்ய, அடியார்கள் ஹரஹர என்று சொல்லும் ஓசையினாலே திக்குகளெல்லாஞ் செவிடுபட, செந்தமிழ் மாருதமாகிய தென்றல் எதிர்கொண்டு எம்மருங்குஞ் சேவிக்க, விபூதியைத் தரித்த திருமேனியுடைய திருக்கூட்டம் சர்வலோகத்தாருஞ்செய்த சிவபுண்ணியங்களின் படையெழுச்சிப்போலப் பொலிந்து விளங்க, சமண

சமயம் பாழ்பட, சைவ சமயத் தழைத்தோங்க, தம்முடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையும் ஊதுகின்ற முத்துச் சின்னங்களெல்லாம் “பரசமய கோளரி வந்தார். பரசமய கோளரி வந்தார்” என்று பணிமாற, அடியார்கள் பலர் உரோமஞ்சிலிர்ப்ப ஆனந்தவருவி சொரிந்து எங்கும் பெருகி அலைப்பத் தம்முடைய மகிமைகள் எல்லாவற்றையும் பாடி ஆட, இவற்றைக் கண்ட கேட்ட சமணப்புல்லர்களெல்லாரும் ஓட்டெடுக்க, அற்புத சின்மயத் திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையின் மேலே, முத்துக்குடை நிழற்ற, எழுந்தருளி வந்தார். சத்திய நிர்மல சிவஞானானந்த வடிவாகிய பிள்ளையார் இப்படி எழுந்தருளி வரும்பொழுது, ஒப்பில்லாத முத்துச் சின்னம் உலகமெல்லாம் உய்யும்படி ஊதுகின்ற அதிமதூரமாகி பேரொலியானது குலச்சிறைநாயனாருடைய திருச்செவிகளிலே திவ்வியமிர்தம் போலப் புதுந்து சுவைக்க, உடனே அந்நாயனார் பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து. அளத்தற்கரிய பெருங்களிப்பினையுடையராகி எழுந்து, இரண்டு கைகளுஞ் சிரசின்மேல் ஏறிக்குவிய, உரோமாஞ்சங்கொள்ள, எதிரே கடுகி நடந்தார். பிள்ளையாரோடு கூடி வருகின்ற அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தை நெடுந்தாரத்திலே கண்டு வணங்கி, எழுந்து விரைந்து சமீபத்திற் சென்று, ஆனந்தபரவசராகி அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலே விழுந்து கிடந்தார். அக்குலச்சிறைநாயனாரை எதிரே வந்த அடியார்கள் பலர் வணங்கி, அவர் பூமியினின்று எழாமையைக் கண்டு, திரும்பித் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாரை அடைந்து வணங்கி, வாய்பொத்தி நின்று, “சுவாமி! பாண்டியனுடைய மந்திரியாராகிய குலச்சிறையார் திருமுன்னே வந்து அடியற்ற மரம்போல விழுந்து கிடக்கின்றனர்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். சர்வசீவதயாநிதியாகிய பிள்ளையார் அதுகேட்டு, திருமுகத்தாமரை மலர்ந்து, முத்துச் சிவியையினின்றும் இறங்கி, விரைந்து சென்று, அவரை அணைந்து தம்முடைய அருமைத்திருக்கரங்களாலே பற்றி எடுக்க; அத்திருக்கரங்கள் தீண்டுதற்குப் பூர்வசன்மங்களிலே அநந்தகோடி சிவபுண்ணியங்களைச் செய்திருந்த குலச்சிறைநாயனார், அப்பிள்ளையாருடைய திருமுக மண்டலம் பொழியா நின்ற பெருங்கருணை வெள்ளத்திலுந் தம்முடைய கண்ணின்று பொழியா நின்ற ஆனந்த வெள்ளத்திலும் முழுகி, உரை தடுமாற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, சரீரம் நடுங்க, எழுந்து, கைகளைச் சிரமேற் குவித்து நின்றார். பிள்ளையார் அவர்மீது திருவருணோக்கஞ்செய்து, “அன்பரே! பாண்டிமாதேவியாருக்கும் உமக்கும் நமது கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருவருள் பெருகும் நன்மைதான் வாலிதே” என்று சொல்லியருள; அம்மதூர வாசகத்தைக்

கேட்ட குலச்சிறைநாயனார் வணங்கி நின்று, “அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனே! அருட்குன்றே! சிவஞான தீபமே! அடியேங்களுக்குச் சென்ற காலத்திலே பழுதடையாத் திறமும் எதிர்காலத்திலே வருஞ்சிறப்பும் இந்நிகழ்காலத்திலே தேவரீர் இந்நாட்டில் எழுந்தருளியதனாலே பெற்ற பெரும்பேறாகும். இதனால் அடியேங்கள் எக்காலத்துந் திருவருளுடையேம். அ.தன்றியும் பொய்ச் சமயமாகிய சமண சமயத்தில் அமிழ்ந்திய இந்நாடும் அரசனும் வெற்றி பொருந்திய விபூதிப் பிரகாசத்தினாலே விளங்கும் மேன்மையையும் பெற்றோம். பாண்டிமாதேவியார் தேவரீர் இங்கெழுந்தருளுதலைக் கேட்டு, பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, “நமது பெருவாழ்வு எழுந்தருளியது; நீர் போய் எதிர்கொண்டு திருவடி பணிவீர்” என்று அடியேனை ஏவினார் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, மிக்க களிப்பினாலே மீளவும் பணிந்து, தோத்திரம் பண்ணினார்.

பிள்ளையார் அங்ஙனம் பணிந்து துதித்த குலச்சிறைநாயனாருக்கு அருண்மொழி கூறியருளும் பொழுது, மதுராபுரித் தோன்றுதலும் அடியாரை நோக்கி, “நமது சிவபெருமானுடைய திருவாலவாய் எம்மருங்கினது?” என்று வினாவியருள, அவ்வடியவர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் திருமுன்னே நின்று, கையினாலே காட்டி, “இங்கே கோபுரம் தோன்றுகின்றது. திருவாலவாய் இது” என்றார். அது கண்டு பிள்ளையார் கைகுவித்து மிகுந்த அன்போடு பூமியின்மேலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “மங்கையர்க்கரசி” என்று எடுத்து, மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாருமாகிய இருவருடைய திருத்தொண்டுகளைக் கொண்டமையைச் சிறப்பித்து திருப்பாட்டிறுதி தோறும் “ஆலவாயாவதுமிதுவே” என்பதை அமைத்துத் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, அடியார்களோடுந் திருவாலவாயை அணைந்து, கோபுரத்தை வணங்கி, உள்ளே புகுந்து வலஞ்செய்து மந்திரியாரோடு சந்திதானத்தை அடைந்தார். சொக்கநாத சுவாமியைத் தரிசித்து, அட்டாங்கபஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை நமஸ்கரித்து, உரோமப்புளகங்கொள்ள ஆனந்தவருவி சொரிய நின்று, திருப்பதிகம்பாடி, திருமுன்றிலை அடைந்தார். முன்னே சுவாமிதரிசனஞ் செய்யும்பொருட்டுப் பிள்ளையார் உள்ளணையும்போது எதிர்செல்லாமல் ஒரு பக்கத்திலே ஒதுங்கி நின்ற பாண்டிமாதேவியார் முன்னே வர; குலச்சிறை நாயனார் பிள்ளையாரை வணங்கி நின்று “சுவாமீ! இங்கே சிரசின்மேற் கைக்குவித்துக்கொண்டு வருகின்றவரே பாண்டிமாதேவியார்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பிள்ளையார் பெருங்களிப்போடு விரைந்து எதிரே சென்றார். பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை விழுந்து

நமஸ்கரித்தார். பிள்ளையார் திருவருள் சுரந்து அவரைத் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளினார். பாண்டிமாதேவியார் தம்முடைய மனக்கருத்து முற்றியது என்று நினைந்து, கண்ணீர் சொரிய, வாய் குழறி, “அடியேனும் அடியேனுடைய பதியுஞ் செய்த தவம் என்?” என்று சொல்லி வணங்கினார். “பிள்ளையார் பரசமயத்தார்களுளிருந்தும் சைவநெறியில் வாழும் அன்பே! உம்மைக் காணுதற்கு வந்தோம்” என்று சொல்லி அவரை விடைகொடுத்து அனுப்பிக்கொண்டு, அடியார்கள் சூழ எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும் பொழுது, திருவாலவாயிலிலே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருக்கின்ற அடியார்களெல்லாரும்வந்து, பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து, “ஞானாதித்தராகிய சுவாமீ! சமணருள் நீங்கும்படி தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளி வருதற்கு அடியேங்கள் அளவிறந்த தவங்களைச் செய்திருந்தோம்” என்றார்கள். பாலறாவாயர் அவர்களுக்கு அருள்செய்து, புறத்தணைந்து, குலச்சிறை நாயனார் திருமடங்காட்ட, பரிசனங்களோடும் அதில் எழுந்தருளியிருந்தார். பாண்டிமாதேவியாருடைய ஆஞ்செய்யின்படி குலச்சிறைநாயனார் பிள்ளையாருக்கும் பரிசனங்களுக்கும் விருந்தளித்தார்.

மடத்துக்குத் தீ வைத்தல்

பகலிலே பிள்ளையார் அடியார்களோடு எழுந்தருளி வரக்கண்ட சமணர்களெல்லாரும் மனங்கலங்கி, சூரிய அஸ்தமனமான பின், ஒருங்கு கூடினார்கள். பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமடத்திலே திருத்தொண்டர்கள் ஓதுகின்ற திருப்பதிகவிசையின் பேரொலி செவிப்புலப்பட, சமணர்கள் அது பொறாக்கி, “பாண்டிய ராஜனிடத்திற் சென்று சொல்வோம்” என்று துணிந்து அப்பாண்டியராஜனை அடைந்தார்கள். பாண்டியன் அவர்களுடைய மனத்துயரத்தைக் கண்டு, “நீங்கள் இங்ஙனந் திரண்டு வருவதற்குக் காரணம் யாது?” என்று பரிந்து வினாவ; சமணர்கள் “மஹா ராஜாவே! உம்முடைய மதுரையிலே சைவப்பிராமணர்கள் வருதலால், இன்றைக்கு நாங்கள் கண்டுமுட்டு” என்று சொல்லிக் கோபிக்க, “அந்தச் சிவனடியார்கள் இன்றைக்கு இந்நகரத்திற்கு வருவதற்குக் காரணம் யாது? அவர்கள் யாவர்?” என்றான். அதற்குச் சமணர்கள் “சோழநாட்டிலே சீர்காழியிலிருக்கின்ற ஓர் பிராமணப்பாலன் சிவனிடத்திலே ஞானம் பெற்றவனென்று முத்துச்சிவிகை மேற்கொண்டு, எங்களை வாதிடவே

வெல்லும்பொருட்டு அடியார்களோடு வந்திருக்கின்றான்” என்றார்கள். பாண்டியன் மிகக் கோபித்து “இதற்கு நாம் யாது செய்வோம்,” என்று சொல்ல; தீயவர்களாகிய சமணர்கள் “நாங்கள் அந்தப் பிராமணப்பிள்ளை இருக்கின்ற மடத்திலே மந்திர வித்தையினாலே அக்கினி பற்றுச் செய்வோமாயின், அவன் இந்நகரத்திலே இராமற் போய்விடுவான்” என்றார்கள். பாண்டியன் அதைக் கேட்டு, “விரைந்து சென்று அங்ஙனஞ் செய்யங்கள்” என்று சொல்லி, அவர்களைப் போக்கி, யாதொரு பேச்சுமின்றி, மனக்கவலையோடு சயனத்திற் புக்கான் பாண்டிமாதேவியாரும் புகுந்தார். பாண்டியன் ஒன்றும் பேசாதிருக்க; பாண்டிமாதேவியார் “என் பிராணநாயகரே! நீர் முன்னுள்ள மகிழ்ச்சியின்றி முகம் புலர்ந்திருக்கின்றீர். உம்முடைய மனசிலே வந்த கவலை யாது? சொல்லியருளும்” என்றார். பாண்டியன் தேவியாரை நோக்கி, “என் அதிப்பிரியையாகிய பிராணநாயகியே! சோழநாட்டிலே சீர்காழியிலிருக்கின்ற ஒரு பிராமணப்பிள்ளை வாதிலே வெல்லும் பொருட்டு அடியார்களோடும் இங்கே வந்திருக்கின்றான். ஆசாரியர்கள் அவர்களைக் கண்டுமுட்டு; நான் கேட்டுமுட்டு, இதுவே என் கவலைக்குக் காரணம்” என்றான். மங்கையர்க்கரசியார் “என் பிராணநாயகரே! நீர் கோபிக்க வேண்டுவதில்லை. இரு பகஷத்தாரும் வாது செய்தால், வென்றவர் பக்கஞ் சேர்ந்து அவர் அநுட்டிக்குஞ் சமயத்தையே அநுட்டித்தல் உறுதியாகும்” என்று சொல்லிவிட்டு, பெருமகிழ்ச்சியோடு தம்முடைய மடத்திற் சென்றிருந்தார். குலச்சிறைநாயனார் கைகுவித்து நின்று, “இன்றைக்குத் திருஞானசம்பந்த முர்த்திநாயனார் இங்கே எழுந்தருளிவரப் பெற்றுக்கொண்டோம். இனிச் சமணர்கள் செய்யும் வஞ்சனையை அறியேன்” என்றார். பாண்டிமாதேவியாரும் அஞ்சி, “வஞ்சகப் புலையராகிய சமணர்கள் தீத்தொழில் செய்ய வல்லவர்கள் என் செய்வோம்?” என்று நினைந்து “திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாருக்கு யாதாயினும் ஒருநு வருமாயின், நாமும் உயிர் துறந்து விடுவோம்” என்றார். அது நிற்க.

தவமறைந்து அல்லனசெய்யுஞ் சமணர்கள், பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமடத்திலே, அக்கினி பற்றும்படி மந்திரஞ் செபித்தார்கள். உயர்வொப்பில்லாத ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதும் மகான்கள் பார்க்குந் திசையிலும் மற்றை மந்திரங்கள் பல்க்குமோ? பலியா, அடியாருடைய திருமடத்திலே தங்கள் மந்திர சாதனைகள் பலியாமையைக் கண்ட சமணர்கள் மனந்தளர்ந்து, “அரசன் இதனை அறியின் நம்மைச் சிறிதும் நன்கு மதியான். நம்முடைய விருத்தியையும் ஒழித்துவிடுவான்” என்று நினைந்து பயந்து அக்கினியைக் கொண்டுபோய், திருமடப்பூச்சுற்றிலே,

கொளுத்தினார்கள். அத்தொழில் வெளிப்படுதலும்; பரிசனத்தவர்கள் மறுகிப் பதைப்புடனே சிதைத்து நீக்கி, அது செய்தவர்கள் பாதகர்களாகிய சமணர்களென்பதை உணர்ந்து சென்று, பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து நின்று, சமணர்கள் செய்த தீங்கை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். உடனே பிள்ளையார் “சிவனடியார்கள் துயில்கின்ற இந்தத் திருமடத்திலே பாவிகள் பழுது செய்யலாமோ?” என்று பரிந்தருளி, “அவர்கள் என் பொருட்டுச் செய்த தீங்காயினும், சிவனடியார்களுக்கு இப்படி வருமோ?” என்று பின்னும் அச்சுற்று, மகா கோபங்கொண்டு, “இத்தீங்கு அரசனால் வந்தது” எனத் திருவுளங்கொண்டு, “செய்யனே திருவாலவாய்” என்னுந் திருப்பதிகத்தை, “அமணர் கொளுவுஞ்சுடர் பைய வேசென்று பாண்டியற் காகவே” என்று பாடியருளினார். சிவபத்தியிற் சிறந்த பாண்டியமாதேவியாருடைய திருமாங்கலியத்தைப் பாதுகாத்தல் வேண்டினமையாலும்; மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனாருடைய அன்பினாலும்; அரசனிடத்தில் அபராதம் உறுதலாலும்; அவனுக்கு மீண்டுஞ் சைவமார்க்கத்தை அடையும் விதி உண்மையாலும்; அவன் வெப்பு நீங்கும்படி தம்முடைய அருமைத் திருக்கரங்களினாலே தீண்டி விழுதி சாத்தும் பெரும்பேற்றை உடையனாதலாலும்; தீப்பினியைப் “பையவே சென்று” என்று அருளிச் செய்தார். திருப்பதிகம் பாடியவுடனே, அக்கினி வெம்மை போய்ப் பாண்டியனை அடைந்தது.

பாண்டிய மன்னன் வெப்பு நோய் தீர்த்தல்

சூரியன் உதித்தபின், பாண்டிமாதேவியார் இரவிலே சமணர்கள் செய்த தீங்கைக் குலச்சிறைநாயனாரோடு கேள்வியுற்று, “திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை இந்தப் பாதகர்களுடைய நாட்டிலே வரவழைத்த நாங்கள் இறப்பதே திண்ணம்” என்று மனமயங்கி அச்சுற்றுப் பதைபதைத்தார். பின்பு திருமடத்திலே தீதின்மையைத் தெளிந்து, “சமணர்கள் செய்த தீங்கு இறுதியில் எப்படி முடியுமோ?” என்று நினைக்கும்பொழுது; “அரசனுக்கு வெப்புநோய் அடுத்தது” என்று கஞ்சுகிகள் வந்து சொல்ல; மாதேவியார் பதைபதைத்துச் சென்றார். குலச்சிறைநாயனாரும் விரைந்து போனார். பாண்டியன் வெப்புநோயினாலே மிக வருந்தி, வைத்தியர்கள் வந்து பல வைத்தியங்களைச் செய்யவும் அந்நோய் சிறிதும் நீங்காமல் மேற்பட;

அறிவிழந்து பேச்சின்றிக் கிடந்தான். சமணர்கள் அதனைக் கேள்வியுற்று, வெய்துயிர்த்து ஓடிவந்து, அந்நோயின் மூலம் இதுவென்று அறியாமல், தங்கள் மந்திரங்களைச் சொல்லி மயிற்பீலியினாலே தடவ; பீலிகள் பிரம்பினோடு தீய்ந்து, பொரி சிதறி வீழ்ந்தன. அவ்வெப்பின் அதிசயத்தை நோக்கி, தங்கள் கையிலே தூங்குகின்ற குண்டிகையிலுள்ள ஜலத்தை “அருகனே காவாய் அருகனே காவாய்” என்று சொல்லிப் பாண்டியன் மேலே தெளிக்க’ அந்தச்சலம் மிகச் சுவாலிக்கின்ற அக்கினியிலே சொரிந்த நெய் போலாக’ பாண்டியன் மிக வருந்திச் சமணர்களை நோக்கி, “நீங்கள் ஒருவரும் இங்கே இராமற் போய் விடுங்கள்” என்று சொல்லி அறிவு சோர்ந்தான். பாண்டிமாதேவியார் பயமெய்திக் குலச்சிறைநாயனாரை நோக்கி, “இராத்திரியிலே திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கு இப்படி முடிந்ததோ?” என்று சொல்ல; குலச்சிறைநாயனார் வணங்கி நின்று “அசுரர்களுடைய முப்பரத்தையும் எரித்த சிவபெருமானுடைய

அடியாராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்கு இவர்கள் செய்த தீங்கே அரசனிடத்திலே பலித்தது. இவர்கள் தீர்க்கப்புகின், அது முதிர்வதேயாகும்” என்றார். மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் அரசனை வணங்கிநின்று, “திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்குச் சமணர்கள் செய்த தீங்கினாலேயே உமக்கு இந்த வெப்பு நோய் அடுத்தது. ஆதலால் இந்தப் பாதகர்கள் செய்யும் மாயம் இந்நோயை வளர்ப்பதேயன்றித் தீர்ப்பதில்லை. அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவுளமிரங்கித் திருவருணோக்கஞ் செய்வாராயின், இந்த வெப்புநோய் மாத்திரமா, எவர்களாலும் நீக்குதற்கரிய பிறவி நோயும் நீங்கிவிடும். இது சத்தியம்” என்கிறார்கள். பாண்டியன் தன் செவியிலே, மெய்யறிவினையுடைய அவ்விருவருஞ் சொல்லிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் என்கின்ற திருமந்திரம் புகுந்தவுடனே அயர்வு நீங்க, “இந்தச் சமணர்கள் செய்யுஞ் செய்கைகளெல்லாம் இந்நோய்க்கு ஏதுவாயேயிருக்கின்றன” என்று நினைந்து, அவ்விருவரையும் நோக்கி “அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை இங்கே அழையுங்கள், என்னுடைய நோயை நீக்கி வென்றவர் எவரோ அவர் பக்கஞ் சேர்வேன்” என்றான்.

மங்கையர்க்கரசியார் அது கேட்டு, பெருங்களிப்புடையவராகி, சிவிகையிலேறி, பெண்கள் சூழ, குலச்சிறைநாயனார் குதிரையிலேறிக்கொண்டு முன்னே செல்ல, சென்று திருமடத்தை அடைந்தார். குலச்சிறைநாயனார் குதிரையினின்றும் இறங்கி, பரிசனங்களை நோக்கி, “அடியேங்கள் வந்து நிற்றலைச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டும்” என்றார். அவர்கள் உள்ளே புகுந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரை வணங்கி நின்று, “சுவாமீ! பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறைநாயனாரும் வந்து நிற்கின்றனர்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்யப் பிள்ளையார் “அவர்களை இங்கே அழையுங்கள்” என்று அருளிச் செய்தார். பரிசனங்கள் மீண்டு போய் அழைக்க; அவர்கள் இருவரும் உள்ளே பிரவேசித்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைக் கண்களிக்கக்கண்டு, சமணர்கள் செய்த கொடுந்தொழிலை நினைந்து நெடிதுயிர்த்து, சோகபாஷ்பஞ் சொரிய, ஸ்ரீ பாதங்களின் கீழே விழுந்தார்கள். உரை குழற, சரீரம் நடுங்க, திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு, கவலைக்கடற்கு ஓர் கரைபற்றினார் போன்று மெய்யன்பினாலே விடாது கிடந்தார்கள். பிள்ளையார் அது கண்டு; அவ்விருவரையுந் திருக்கரத்தினால் எடுத்தருளித் தேற்றவும், அவர்கள் தெளியாராக; அவர்களை நோக்கி, “அன்பர்களே! உங்களிடத்திலே யாதாயினும் தீங்கு உண்டா?” என்று வினாவியருளினார்.

அதற்கு அவர்கள் “அடியேங்கள் சமணர்கள் முன்செய்த வஞ்சனைக்கு மிக அஞ்சி வருந்தினோம். அது திருமேனிக்கு அடாது என்று உணர்ந்து, அது தீர்ந்தோம். அவ்வஞ்சகர்கள் செய்த தீத்தொழில் வெப்புநோயாகி, அரசனை அடைந்து, மிக வருத்துகின்றது. சமணர்கள் அதனைத் தீர்க்கப் புக, அது வளர்கின்றது. ஆதலால், தேவரீர் அவ்வரசன் முன் அவர்களை வென்றருளின், அவனுயிரும் அடியேங்களுயிரும் உய்யும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது கருணாகரராகிய பிள்ளையார் “நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம் நாம் மெய்யுணர்வில்லாத சமணர்களை இன்றைக்கு நீங்கள் மகிழும்படி சமஸ்தருங்காண வாதிலே வென்று, பாண்டியனை விபூதி அணிவிப்போம்” என்று சொல்லியருளினார். அவ்விருவரும் அதைக் கேட்டு, “தேவரீர் அடியேங்களைத் துன்பக் கடலினின்றும் எடுத்தருளும் பொருட்டு இவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளிவரப் பெற்றுக்கொண்ட நாங்கள் என் பெற்றோம்?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கினார்கள்.

ஆளுடையபிள்ளையார், “பாவிகளாகிய சமணர்களை நோக்கி வாது செய்து வெல்லுதற்குச் சொக்கநாத சுவாமியினுடைய திருவுள்ளத்தை அறிவோம்” என்று, திருமடத்தினின்றும் நீங்கி, திருக்கூட்டஞ் சூழச் சென்று, திருவாலவாயிலிலே புகுந்து, நோக்க விதியில்லாத சமணர்களை நோக்கி வாது செய்தற்குத் திருவுள்ளமோ என்பதை அறியும் பொருட்டு “காட்டுமாவதுரித்து” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி, சுவாமியுடைய திருவுள்ளத்தை அறிந்து, பின்னுஞ் சமணர்களை வாதில் வென்று அழிக்கும் பொருட்டும்; சிவநாமத்தையே பரப்பும் பொருட்டும் “வேதவேள்வியை” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி, திருவருள்பெற்று, திருவுளமகிழ்ந்து விடைகொண்டு, கோபுர வாயிலைக் கடந்து முத்துச் சிவிகையின்மேல் ஏறி, வாத்தியங்கள் தொனிக்க முத்துச் சின்னங்கள் ஊத, மங்கையர்க்கரசியார் சிவிகை மேலேறிக் கொண்டு பின்னாக வர, குலச்சிறைநாயனார் முன்னே அடியார் கூட்டத்திற் செல்ல, பாண்டியனுடைய கோயிலுக்கு எழுந்தருளினார்.

குலச்சிறைநாயனார் முன்னே விரைந்து பாண்டியனிடத்திற்சென்று, திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாருடைய வரவைச் சொல்ல; பாண்டியன் தன்னுடைய துயரஞ் சிறிது நீங்கி, தம்முடியின் பக்கத்திலே இரத்தினாசனத்தை இடுவித்து, குலச்சிறைநாயனாரைப் பின்னும் எதிர்செல்லும் பொருட்டு ஏவினான். குலச்சிறைநாயனார் மனமகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளச் சென்றார். சமணர்கள் அரசனுடைய தன்மையைக் கண்டு,

“மகராஜாவே! நமது சமயத்தை ஸ்தாபிக்கும் நெறி இதுவோ?” என்று சொல்லி, பின்னும் “உம்முடைய தரும நெறியை நீரே காத்தருளல் வேண்டும். ஆயின் அவரையிங்கே அழைத்தீர். உம்முடைய நோயை அவரும் நாங்களும் ஒருங்கு தீர்க்கும்படி சொல்லி, முழுமையும் அவராலேயே தீர்க்கப்பட்டதாயினும் எங்களாலுந் தீர்க்கப்பட்டதாகச் சொல்லலும்” என்றார்கள். அது கேட்ட அரசன், தான் பூர்வசன்மத்திலே செய்த தவப்பயனை அடையுஞ் சமயஞ் சமீபித்தலாற், சமணர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இருபகூத்தீரும் உங்கள் உங்கள் தெய்வச்சார்பினாலே தீருங்கள். நான் வஞ்சம் பேசேன்” என்றான். அதைக் கேட்ட சமணர்கள் “என் செய்வோம்?” என்று கவலை கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது தமிழ்நாடு செய்த தவக்கொழுந்து போலுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அரண்மனை வாயினுள் அணைந்து, முத்துச்சிவியையினின்றும் இறங்கி, குலச்சிறைநாயனார் முன் செல்ல, பாண்டிமாதேவியாருஞ் சிவியைனின்றும் இறங்கி வர, உள்ளே எழுந்தருளினார். பாண்டியன் பிள்ளையாரைக் கண்டவுடனே அஞ்சலி செய்து அவர் சமீபத்தில் வர அவரை நோக்கி, தன் முடியின் பக்கக்கதில் இருக்கின்ற இரத்தினாசனத்தைக் காட்டி; அவர் அதிலே வீற்றிருந்தருளினார். சமணர்களெல்லாரும் அச்சங் கெண்டார்கள். பாண்டியன் பிள்ளையாருடைய திருமேனியைத் தரிசிக்கப் பெற்றதனால் வெப்புநோய் சிறிது நீங்கி, “சுவாமீ! தேவீருடைய ஊர் யாது?” என்ற வினாவ; பிள்ளையார் “பிரமணூர் வேணுபுரம்” என்றெடுத்து, “கழுமல நாம் பரவுமுரே” என்று திருப்பதிகத்திலே உத்தரங் கொடுத்தருளினார்.

பிள்ளையார் இரத்தினாசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபொழுது, சமீபத்தில் இருந்த சமணர்கள் பொறாமை கொண்டு, தங்கள் உள்ளத்திலுள்ள அச்சத்தை மறைத்து, கோபாக்கினி சொலிக்கக் கண்கள் சிவந்து, பாலகூரியனைச் சூழ்கின்ற கருமுகிற் குழாங்கள் போலப் பிள்ளையாரைச் சூழ்ந்து, அவரை வாதினால் வெல்லக் கருதி, தங்கள் சமய நூல்களை எடுத்துச் சொல்லிக் குரைத்தார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு, “உங்கள் சமய நூற்றுணியை உள்ளபடி கிரமமாகப் பேசங்கள்” என்று சொல்லியருள” சமணர்கள் துள்ளி எழுந்து, அநேகர்களாய்ச் சூழ்ந்து, பதறிக் கதறினார்கள். பாண்டிமாதேவியார் அதுகண்டு பொறாராகி மனநடுங்கி, பாண்டியனை நோக்கி, “சுவாமிகள் சிறுபாலர், இச்சமணர்களோ எண்ணில்லாதவர்கள். என் பிராண நாயகரே! எம்பெருமானார் உம்முடைய நோயை நீக்கியருளாக, பின்பு இச்சமணர்கள்

பேச வல்லவராயிற் பேசக் கடவர்கள்” என்றார், பாண்டியன் தேவியாரை நோக்கி, “நீ வருந்தாதே” என்று சொல்லி, சமணர்களை நோக்கி, “நீங்களும் இந்தச் சிவபத்தரும் உங்களுங்கள் தெய்வத்தன்மையை என்னுடைய வெப்புநோயை நீக்குதலினாலே தெரிவியுங்கள்” என்றான். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாண்டிமாதேவியாரை நோக்கி, “மாதேவியே, என்னை நீ பாலன் என்று அஞ்ச வேண்டாம். திருவாலவாயன் நிற்க, நான் சமணர்களுக் கெளியேனல்லேன்” என்னுங் கருத்தினையுடைய “மானி நேர்விழி மாதராய்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதுகேட்ட அரசன் பிள்ளையாரையுங் குறைத்தல் ஒழியாத சமணர்களையும் நோக்கி, “நீங்கள் என்னுடைய நோயை இகலித் தீருங்கள். தீர்த்தவர் எவரோ அவரே வாதில் வென்றவர்” என்று சொல்ல; சமணர்கள் “மகாராஜாவே! உம்முடைய இடப்பாகத்து நோயை நாங்கள் எங்கள் சமய மந்திரத்தினாலே தீர்ப்போம். அவர் வலப்பாகத்து நோயைத் தீர்க்கக்கடவர்” என்று சொல்லி, அரசனுடைய இடப்பாகத்தைப் பீலியினாலே தடவினார்கள், அதினாலே வெப்பு நோய்வளர; பாண்டியன் அதைப் பொறுக்கலாற்றாதவனாகி, பிள்ளையாரைப் பார்த்தான். பிள்ளையார் அரசனுடைய நோக்கத்தைக் கண்டு, “மந்திரமாவது நீயு” என்னுந் தீருநீற்றுப் பதிகத்தைப் பாடி, அவனுடைய வலப்பாகத்தை விபூதி கொண்டு, திருக்கையினாலே தடவியருள; அவ்வலப் பாகம் வெப்பு நோய் நீங்கிப் பொய்கை போலக் குளிர்ந்து இடப்பாகத்து வெப்பு நோய் முன்னையிலும் இருமடங்காய் மிகுந்து பொங்க, சமணர்கள் மனநடுக்கமுற்று, மயிற்பீலி தீய அவ்வெப்புத்தீ தம் மேலுந் தாவ, சரீரமுங் கன்றி, செருக்கு அழிந்து, அருகவிட்டுத் தூரத்திலே நின்றார்கள், பாண்டியன் சமணர்களை நோக்கி, “சமணர்களே! நீங்கள் தோற்றுப்போனீர்கள். என்னை விட்டு அகலப் போய்விடுங்கள்” என்று சொல்லிப் பின் பிள்ளையாரை நோக்கி, “அடியேனை ஒரு பொருளெனக் கொண்டு உய்வித்த காருணிய சாகரமாகிய சுவாமீ! இடப்பாகத்து வெப்பையுந் தேவரீரே நீக்கியருளும்” என்று மனசினால் வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான். பிள்ளையார் இடப்பாகத்தையும் முன்போல விபூதி கொண்டு தடவியருளப் பாண்டியன் வெப்புநோய் முழுதும் நீங்கி உய்ந்தான். அது கண்ட பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறைநாயனாரும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, “எங்கள் அரசர் பிறவா மேன்மை பெற்றனர்” என்று களிப்படைந்தார்கள். பாண்டியர் சயனத்தை விட்டு எழுந்து இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின் மேலேறக் குவித்துப் பொய்யராகிய சமணர்கண்

முன் அடியேனுடைய நோயை நீங்கியருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய றீபாதங்களை அடைந்து “உய்ந்தேன் உய்ந்தேன்” என்றார்.

சமணர்கள், பிள்ளையாருடைய சொல்வெற்றியை அவர் தமிழ்ப் பதிகத்தினாலே பாண்டியனுடைய வெப்புநோயை நீக்கியமையால் அறிந்த பின் தருக்கம் பேசி இவரை வெல்லுதல் கூடாது. அக்கினியாலும் ஜலத்தினாலும் வெல்லல் வேண்டும் என்று தங்களுக்குள்ளே சிந்தித்தார்கள். பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி இனி உங்கள் சமய நூற்றுணிவைப்

பேசுங்கள் என்று அருளிச் செய்ய; சமணர்கள் தருக்கம் பேசி வெல்ல வேண்டுவதில்லை. நாமிருபகூத்தேழும் எங்கள் எங்கள் சமய உண்மையை உள்ளபடி பிரத்தியகூமாகக் காட்டி வெல்லுவோம் என்று ஒட்டினார்கள். அப்பொழுது பாண்டியராஜர் என்னுடைய வெப்புநோயை நீங்கள் ஒழித்தீர்கள். உங்களுக்கு என்னவாது? என்று சொல்ல சமணர்கள் அரசர் உங்களுக்கு என்ன வாது என்றதையே வினாவாகக் கொண்டு நாங்கள் இருபகூத்தேழும் எங்கள் எங்கள் சமயக்கருத்தை ஏட்டிலே தீட்டி அக்கினியில் இடக்கடவோம். வேவப்பெறாமையே வெற்றி என்றார்கள். அப்பொழுது அரசர் ஒன்றுஞ் சொல்லுமுன், பிள்ளையார் நீங்கள் சொல்லியது நன்று. அரசனெதிரே அப்படியே செய்வோம் வாருங்கள் என்று சொல்லியருளினார். பிள்ளையாருடைய ஆஞ்சையினாலே பாண்டியர் சபை முன்னே அக்கினி அமைக்கும்படி ஏவலாளர்களை ஏவ அவர்களும் அக்கினி அமைத்தார்கள். பிள்ளையார் சமீபத்திலே எழுந்தருளி வந்து பரமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்று தாம் பாடியருளிய தமிழ் வேதத்திருமுறையை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து “நம்முடைய சிவபெருமானே பரம்பொருள்” என்று சொல்லி வணங்கி, திருக்கரத்தினால் எடுத்து, சிரசின் மேற்கொண்டு, திருக்காப்பிட்ட கயிற்றை அவிழ்த்து, அத்திருமுறையைத் தமது திருக்கரத்தினால் மறிக்க; திருநள்ளாற்றின் மேலதாகிய “போகமார்த்தபூண்முலையாள்” என்னுந் திருப்பதிகம் வந்து நேர்ந்தது. பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தையே விரும்பி, திருநள்ளாறரை வணங்கி, அது எழுதப்பட்ட திருவேட்டைக் கழற்றி,, திருக்கரத்திலே கொண்டு பரமசிவனே மெய்ப்பொருள் என்பதைச் சமஸ்தருக்கும் உயர்த்தும் பொருட்டு, “இவை அக்கினியில் இடப்படுமாயிற் பழுதில்லை. இது சத்தியம்” என்னுங்கருத்தையுடைய “தளிரிவளவரொளி” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடி, அங்குள்ளார்களெல்லாருங் காணச் சமணர்களுடைய சிந்தை வேவ, அவ்வக்கினியிலே அவ்வேட்டை இட்டருளினார். இட்ட ஏட்டில் எழுதப்பட்ட திருப்பதிகம், பரஞானம் அபரஞானம் என்கின்ற இரு தனங்களையுடைய உமாதேவிபாகரும் அட்ட மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவனையே பொருளென உடைமையால், மிகச் சுவாலிக்கின்ற அக்கினியிலே பச்சையாய் விளங்கிற்று, சமணர்களுந் தங்கள் நூற்பொருளை எழுதிய ஏட்டை, “இது உய்யுமோ?” என்கின்ற கவலையோடு, நடுங்கி நின்று, அக்கினியில் இட்டார்கள். அது தகிக்கப் பட்டொழிந்தது. அதுகண்டு பயத்தினாலே மனஞ்சோர்ந்து நின்றார்கள். திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் தாம் அக்கினியில் இட்ட ஏட்டைக் குறித்த நாழிகையிலே ஈனமின்மை கண்டு,

யாவரும் வியக்கும்படி எடுத்தருளினார். அது முன்னையிலும் பசுமையும் புதுமையும் உடைத்தாய் விளங்கிற்று. பிள்ளையார் அவ்வேட்டைச் சபை முன்னே காட்டி, திருமுறையிலே முன்போலக் கோத்தருளினார். அரசர் அத்தியந்த ஆச்சரியம் அடைந்து, சமணர்களை நோக்கி, நீங்கள் இட்ட ஏட்டைக் காட்டுங்கள்” என்றார். சமணர்கள் தாங்கள் இட்ட ஏட்டை எடுக்கும்படி சென்றணையும் போது அக்கினி மிகச் சுவாலித்தலைக் கண்டு, திரும்பி விட்டார்கள். அதுகண்ட அரசர் ஜலத்தினாலே அக்கினியைத் தணிப்பித்தார். சமணர்கள் அங்கே சாம்பாருங் கரியுமின்றி, மற்றொன்றுங் காணார்களாகி, செய்வதொன்றியாது, திகைப்பினாலே. திரண்ட சாம்பரைக் கையினாலே பிசைந்து தூற்றிப் பார்த்தார்கள். அதுகண்ட அரசர் புன்முறுவல் செய்து, “ஏட்டை இன்னும் அரித்துப் பாருங்கள். பொய்ந் நெறியையே மெய்ந் நெறியாகக் கொண்டு உலைகின்றவர்களே, போங்கள். முன் நான் வெப்பமாகிய தீயினின்றும் உய்ய, நீங்கள் அப்பொழுது தோற்றீர்கள். ஆதலால் அதுவே வழியாக இப்பொழுது அக்கினியில் இடப்பட்ட ஏடு உய்ந்ததில்லை என்றால், நீங்கள் தோற்றிலீர்கள் போலும்” என்றார்.

சமணர்களை வாதில் வெல்லுதல்

சமணர்கள், பாண்டியர் நகை உட்கொண்டு சொல்லிய சொற்பொருளை அறியாராகி, திரித்துணர்ந்து, “முன்னே இரண்டு தரம் வாது செய்தோம் இன்னும் ஒரு தரஞ் செய்ய வேண்டும், மூன்று தரத்தில் ஒரு தரமாயினும் வெற்றி பெறுவோம்” என்றார்கள். பாண்டியர் “இது என்ன வார்த்தை?” என்று மறுத்த பின்னும்; பிள்ளையார் சமணர்களை நோக்கி “இனி என்ன வாது செய்வோம்?” என வினாவியருள; சமணர்கள் “நாங்கள் இருபக்கூத்தேழும் எங்கள் எங்கள் சமயவுண்மையை எழுதிய ஏட்டை ஒடுகின்ற வைகையாற்றிலே இடுவோம். எதிர்ந்து செல்லும் ஏடே மெய்ப்பொருளையுடையது” என்றார்கள். பிள்ளையாரும் “அப்படியே செய்வோம்” என்று அருளிச்செய்தார் அப்பொழுது குலச்சிறைநாயனார் சமீபத்தில் வந்து, “இனிச் செய்யப்படும் இவ்வாதிலே தோற்றவர்கள் செய்வது யாது?” என்றார். அதைக் கேட்ட சமணர்கள் அவர்மேற் கோபங்கொண்டு, பொறாமை காரணமாக, தங்கள் வாய் சோர்ந்து, “நாங்கள் வாதிலே தோற்றோமாயின், எங்களை இவ்வரசர் கழுவில்

ஏற்றக்கடவர்” என்றார்கள். இதைக் கேட்ட அரசர் “வைகையாற்றிலே ஏடு இடும்பொருட்டுப் புறப்படுங்கள்” என்று சொல்ல; முன்னே பிள்ளையார் இரத்தினாசனத்தினின்றும் இறங்கிப் போய், முத்துச்சிவிகை மேற்கொண்டு சென்றார். அவர் பின்னே பாண்டியர் குதிரை மேற்கொண்டு சென்றார். சமணர்கள் மயக்கமேற்கொண்டு சென்றார்கள். சமுத்திரத்தை நோக்கித் திரையெறிந்து அதிவேகத்துடன் பாய்கின்ற வைகையாற்றின் கரையை அடைந்தவுடனே, பாண்டியர் “இருபகூதாரும் தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மையை எழுதிய ஏட்டை இடக்கடவர்கள்” என்றார். அரிசியாகிய உள்எரிடில்லாத நெற்பதர்போல அறிவாகிய உள்எரிடு இல்லாத மக்கட்பதராகிய சமணர்கள் “அத்திநாத்தி” என்று எழுதிய ஏட்டை நதி அதிவேகத்ததுடன் பாய்தலைக் கண்டும், அவா மேலீட்டினாலே இடுதலும் அது விரைந்துகொண்டு கடலை நோக்கி ஓடிற்று, சமணர்கள், ஆறு கொண்டோடும் ஏட்டைத்தொடர்ந்து எதிரே அணைப்பவர் போலக் கரைமேல் ஓடிப் போனார்கள். அவ்வேடு நூறுவிற் கிடைக்கு அப்பாற் சென்றமையால், அதைக் காணுதற்கும் கூடாதவர்களாகி, வேறொரு செயலுமின்றி, தங்களுக்கு நாசகாலம் வந்தது என்று அஞ்சி நடுநடுங்கி, அரசருக்கு எதிரே வந்து, தங்கள் நெஞ்சில் அச்சம் வெளிப்பட ஒளிப்பார் போல, பிள்ளையாரை நோக்கி “நீரும் உம்முடைய ஏட்டை இட்டால் அறியலாம்” என்றார்கள். பாண்டியராஜா அவர்களை விட்டு, பிள்ளையாருடைய திருக்குறிப்பை நோக்க; தம்மை அடைந்த அன்பர்களுடைய சனன மரணங்களுக்கு ஏதுவாய் இருக்கின்ற மலமாயா கர்மங்களை நீக்கியருளுந் தேசிகோத்தமராகிய திருஞானசம்பந்தபிள்ளையார், பாண்டியராஜர் தம்முடைய அருமைத் திருக்கரத்தினாலே தீண்டி விழுதி பூசப்பெற்றுப் பல பரிபாகமும் இருவினையொப்பும் உற்று நிறுறலால், அவருக்கு அவர் போலப் பக்குவப்படும் சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சைவ சமயத்துண்மைப் பொருளை விளக்கும் உபதேச மொழியாகிய “வாழ்க வந்தணர்” என்னுந் திருப்பாசுரத்தைப் பாடி, ஏட்டில் எழுதி, அத்திருவேட்டைத் தமது திருக்கரத்தினாலே வைகை நதியில் இட்டருளினார். அத்திருவேடு நதியிலே எதிர்த்து, ஜலத்தை கிழித்துக் கொண்டு சர்வான்மாக்களுக்கும் இதுவே மெய்ப்பொருள் என்று காட்டிக் கொண்டு சென்றது. பரமசிவனே எல்லாப் பொருளும் என்று எழுதிய திருவேட்டிலே “வேந்தனுமோங்குக” என்று பாடியருளியபடியால், பாண்டியராஜயருடைய கூன் நிமிர்ந்தது. ஏடு எதிர்த்து செல்லும்பொழுது தேவர்களெல்லாரும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, புஷ்பமாரி செய்தார்கள். பாண்டியர் அற்புதங் கொண்டு நின்றார். சமணர்களெல்லாரும்

அஞ்சிப் பதைபதைத்துத் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். குலச்சிறைநாயனார் அத்திருவேட்டைத் தொடர்ந்து எடுத்தற்கு விரும்பி, காற்றைப் போல அதிவேகத்தோடு செல்கின்ற குதிரைமேல் ஏறிக் கொண்டு, பின் சென்றார். பிள்ளையார் அவ்வோடு தங்கும்பொருட்டு, “வன்னியுமத்தமும்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாட; குலச்சிறைநாயனார் சிவாலயத்துக்குப் பக்கதில் இருக்கின்ற நீர் நடுவிலே புகுந்து, அங்கே தங்கிய ஏட்டை எடுத்துச் சிரமேற்கொண்டு, பெருமகிழ்ச்சி பொங்கக் கரையில் ஏறி, திருவேடகத்தில் எழுந்தருளியிருக்குங் கடவுளை வணங்கித் துதித்து, திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் சந்நதியில் வந்து அவருடைய திருவடிகளை வணங்கிக் கொண்டு, பாண்டியர் முதலாயினோரெல்லாருக்குங் காட்டி; அடியார்கள் எல்லாரும் அத்தியந்த ஆனந்தத்துடனே ஹரஹர என்று ஆரவாரித்தார்கள்.

பாண்டியராஜர் கண்டு, குலச்சிறைநாயனாரை நோக்கி “வாதிலே ஓட்டித் தோற்ற இந்தச் சமணர்கள், முன்னே எங்கள் பரமாசாரியராகிய சுவாமிகளிடத்திலே அருசிதஞ் செய்தவர்கள், ஆதலால் இவர்களைக் கழுவினே ஏற்றுக்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். கருணாகரராகிய பிள்ளையார் அதைக் கேட்டும், தாம் அவர் கண்மேற் சிறிதும் பகையிலராயினும், அவர்கள் சிவனடியார்கள் வாழுந் திருமடத்திலே செய்த தீங்கு அதிபாதகமாதலாலும், அதிபாதகஞ் செய்தார் யாவராயினும் அவரைக் கொல்லல் வேண்டுமென்பது சிவாகம நூற்றுணிவாதலாலும், பாண்டியருடைய குற்றமற்ற செய்கையை விலக்காதிருந்தார். திடபத்தியுடைய குலச்சிறைநாயனார், கழுத்தறிகளை நிரையாக நாட்டுவித்து அவைகளில் ஏற்ற, அதிபாதகர்களாகிய சமணர்கள் எண்ணாயிரரும் ஏறினார்கள். பிள்ளையார் பாண்டியராஜருக்கு விபூதி கொடுத்தருள அவர் அவருடைய ஸ்ரீபாதங்களை விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து வாங்கி, அணிந்து நின்றார். பாண்டி நாட்டிலுள்ள சமஸ்தரும் விபூதி, அணிந்து கொண்டார்கள் அரசர் சைவராயினாமையால் சமண சமயம் பாழாக, சைவ சமயமே தழைத்தோங்கிற்று. திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாருடைய திருப்புகழே எங்கும் பரந்தது. பிள்ளையார் சொக்கநாதசுவாமியைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று எழுந்து சென்று, முத்துச்சிவிகை மேற்கொண்டு போனார். பாண்டியரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் அவரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு உடனே சென்றார்கள். அடியார்கள் சமஸ்தரும் பெருமகிழ்ச்சி பொங்க, பிள்ளையாரைத் துதித்துக்கொண்டு கூடிப்போனார்கள். பிள்ளையார் திருக்கோயிலை அணைந்து, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, பாண்டியராஜரும் மாதேவியாரும் மந்திரியாரும் தம்மைத் தோத்திரஞ்செய்து

கொண்டு உடன்புகப் புகுந்து, வலஞ்செய்து சந்திதானத்தை அடைந்து, சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கி “வீடலால வாயிலாய்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியார். பாண்டியர் சொக்கநாதசுவாமியை நமஸ்கரித்து நின்று, “திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானே! சமணர்களுடைய மாயையினாலே மயங்கித் தேவரீரை அறியாதிருந்த சிறியேனைப் பிணி நீக்கி ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தந்தருளிய பெருங்கருணையை என்னென்று பேசுவேன்?” என்று தோத்திரம் பண்ணினார். பிள்ளையார் சுவாமியை வணங்கி அருள்பெற்று, அங்குநின்று, அரிதினீங்கித் திருமடத்திற்கேன்று, எழுந்தருளியிருந்தார். பாண்டியரும் மாதேவியாரும் பிள்ளையாரை வணங்கி, அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் மாளிகைக்குப் போனார்கள். பிள்ளையார் “ஆலநீலு கந்த திருக்கையே” என்னுந் திருவியமகத் திருப்பதிகத்திலே திருநீலகண்டப் பெரும்பாணருக்கு அருளிய திறத்தையுந் துதித்து, அவரோடும் அளவளாவியிருந்தார்.

பிள்ளையார், பாண்டியரும் மாதேவியாருங் குலச்சிறை நாயனாருந் தினந்தோறும் வந்து தம்முடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்க, தாம் சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கு நாளிலே; சீர்காழியிலிருந்த சிவபாதவிருதயர் “சமணர்களுடன் வாது செய்து வெல்லுதற்கு பாண்டிநாடெங்கும் விபூதியைப் பரப்புதற்கும் போயருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரிடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை அறிவேன்” என்று புறப்பட்டு, மதுரையை அடைந்து திருவாலவாயிற் சென்று, சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு, பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமடத்தை அணைந்தார். பிள்ளையார், தந்தையார் வந்தமையை அடியார்கள் சொல்லக் கேட்டு, திருவுள மகிழ்ந்து எழுந்தருள்; சிவபாதவிருதயர் தொழுது கொண்டு முன் சென்றணையப் பிள்ளையார் அவரை எதிர்தொழுது, தமக்குச் சிவஞானம் அருளிய திருத்தோணியப்பரை நினைந்து, சீர்காழி மேலே “மண்ணினல்லவண்ணம்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்.

சில நாளாயின பின், பிள்ளையார் அடியார்களோடு பிற தலங்களையும் வணங்கும்பொருட்டுப் புறப்பட்டு, பாண்டியரும் மாதேவியாருங் குலச்சிறைநாயனாரும் பிரிவாற்றாமையால் உடன் செல்லச்சென்று, திருப்பரங்குன்றம், திருவாப்பனூர், திருப்புத்தூர், திருப்பூவணம், திருக்கானப்பேர், திருச்சுழியல், திருக்குற்றாலம், திருக்குறும்பலா, திருநெல்வேலி என்னுந் தலங்களை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு,

இராமேச்சுரத்தை அடைத்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, அங்கே இருந்தருளினார். அங்கிருந்தே, ஈழண்டலத்தில் உள்ள திருக்கோணமலை, திருக்கேதீச்சரம் என்னுந் தலங்களை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். சிலநாட் சென்றுபின் இராமேச்சுரத்தை நீங்கி, திருவாடானை, திருப்புளவாயில் என்னுந் தலங்களை வணங்கி, குலச்சிறைநாயனாருடைய ஊராகிய மணமேற்குடியை அடைந்து, அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள சிவஸ்தலங்களுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிவிட்டார். சிலநாளாயின பின் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் சோழ நாட்டுக்கு மீண்டுஞ் செல்லுதற்குத் திருவுளங்கொண்டருள் பாண்டியரும் மாதேவியாருங் குலச்சிறைநாயனாரும் அவருடைய திருவடிகளைப் பிரியவாற்றாமையால் அவருடன் போதற்கு ஒருப்பட்டார்கள். பிள்ளையார் அதுகண்டு, “அன்பர்களே! நீங்கள் நம்முடைய சொல்லை மறாமல், சைவ சமயத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டு உங்கள் நகரத்திலேயே இருங்கள்” என்று அருளிச் செய்தார். அவர்கள் பிள்ளையாருடைய ஆஞ்சொலையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை நமஸ்கரித்து அனுமதி பெற்றுத் திரும்பி மதுரையை அடைந்து, அவரை ஒரு பொழுதும் மறவாத சிந்தையுடன் சைவசமய பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்தோடு பாண்டி நாட்டைக் கடந்து, சோழ நாட்டை அடைந்து, திருக்களர், திருப்பாதாளீச்சரம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, முள்ளிவாய்க்கரையை அணைந்தார். அங்கே ஆறு மிகப் பெருகுதலால், நீர்வாணர்கள், ஓடத்தை ஓடக்கோல் நிலையில்லாமை பற்றிக் கரையிலே நிறுத்திப் போய்விட்டார்கள். பிள்ளையார் அது கண்டு, கரையிலே எழுந்தருளி நின்றபோது திருக்கொள்ளம்பூதார் எதிரே தோன்ற; அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்தற்குத் திருவுளம் விரும்புதலால், அதிசீக்கிரம் ஓடத்தின் கட்டை அவிழ்த்து, சிவனடியார்களை அதிலே ஏற்றி நாவலமே கோலாக அதன்மேல் நின்று, “கொட்டமே கமழும்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் பரமசிவனுடைய திருவருளினால் ஓடஞ்சென்று மற்றக் கரையை அடைந்தது, பிள்ளையார் அடியார்களுடனே இறங்கித் திருக்கோயிலை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்செய்து அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

சிலநாளாயின பின், வாதிலே அக்கினியில் வேவாத திருப்பதிகத்தையுடைய கடவுளை வணங்க விரும்பி, திருக்கொள்ளம்

பூதாரை நீங்கி, திருநள்ளாற்றை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, “பாடகமெல்லடி” என்னும் வினாவுரைப்பதிகம் பாடி, சிலநாளர் எழுந்தருளியிருந்தார்.

புத்தரை வெல்லுதல்

பின்பு பிள்ளையார் திருத்தெளிச்சேரியை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு செல்லும்போது, பௌத்தர்கள் இருக்கின்ற போதிமங்கை சமீபிக்க, அதனை அறிந்த அடியார்களெல்லாரும் கடலொலிபோலச் சங்கு, தாரை முதலிய பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களையும் முழக்கி ஆரவாரித்தார்கள். முத்துச் சின்னங்களெல்லாம் “பரசமய கோளரி வந்தார்” என்று ஊதின. பௌத்தர்கள் ஒருங்கு கூடிப் பிள்ளையார் தங்கள் எல்லையில் எழுந்தருளும்போது அடியார்கள் எடுத்த ஆரவாரத்தினாலுந் திருச்சின்னவொலியினாலும் பொறாமை கொண்டு, தங்கள் சமய நூலிலே மகா பாண்டித்தியமுள்ள புத்தநந்தி முதலியோருக்குச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய சொல்லும் பிள்ளையார் முன் வருகின்ற திருச்சின்னவொலியும் அடியார்களுடைய ஆரவாரமும் காதினுள்ளே புகுத்திய நாராசம் போலப் புகுந்த போது, புத்தநந்தி மிகக் கோபித்து எழுந்து பௌத்தர் கூட்டஞ் சூழ்ச்சென்று, சிவனடியார்களை அணைந்து “நீங்கள் எங்களைத் தருக்கத்தில் வென்றன்றோ வெற்றிச் சின்னங்கள் ஊதல் வேண்டும்” என்று கோபங்கொண்டு விலக்கினான். அப்பொழுது திருத்தொண்டர்கள் மிகக் கோபித்து, “இந்தக் கொடுஞ் செயலுக்கு இவர்களைக் கொல்லாது பொறுக்கின், இவர்கள் தங்கள் நிலையெடுப்பார்கள்” என்று முத்துச் சிவிகைமேல் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை அடைந்து வணங்கி, நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் “நாம் வருமிடத்திலே இது நமக்கு அழகியதாய் இருக்கின்றது. புத்தநந்தி வாது செய்யப் புகுமிடத்து அவனுடைய பொய்யம் மேற்கோளை அறிகின்றோம்” என்று அருளிச் செய்தார். அதற்கு முன்னே, தேவாரத்திருமுறை எழுதும் அடியவர் பொறாமல், தேவாரத்திலே,

“புத்தர் சமண்கழக கையர் பொய்கொளாச்
 சித்தத் தவர்க டெளிந்து தேறின
 வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
 கத்திர மாவன வஞ்செ முத்துமே”

என்னுந் திருப்பாட்டை ஓதி, “இப்புத்துனுடைய சிரம் உருண்டு விழும்படி இடியிடித்து விழக்கூடாது” என்று சொல்லியருளினார். உடனே இடியிடித்துப் புத்தநந்தியுடைய சரீரத்தையுந் தலையையும் வேறாகக் கூறுபடுத்தியது. அதுகண்ட பௌத்தர் கூட்டம் அஞ்சிக் குலைந்தோடிற்று. பௌத்தர்களுடைய நிலைமையையும், புத்தநந்தியுடைய சரீரமுந் தலையும் அற்று விழும்படி தமிழ் வேதலேககர் தேவாரத்திருப்பாட்டினால் அறுத்ததையுங் கண்ட அடியார்களெல்லாரும் ஓடிப்போய், பிள்ளையாளருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் “அங்ஙனம் எதிர்ந்த விலக்கை நீக்கும்முறை அதுவேயாம். நீங்களெல்லீரும் ஹரஹர என்று ஆரவாரியுங்கள்” என்று அருளிச்செய்ய அவ்வொலி மிக்கோங்கிற்று. அஞ்சி ஓடிய பௌத்தர்களெல்லாரும் ஆச்சரியங்கொண்டு மீண்டு ஒருங்குகூடி, “இச்செய்கை வஞ்சனையோ அவர்களுடைய சைவசமயத்து உண்மையோ?” என மருண்டு “நீங்கள் எங்களோடு மந்திரவாதமின்றி, எதிர்ந்துத் தருக்கம் பேச வாருங்கள்” என்று, தங்களுக்குள்ளே தலைவனாகிய சார்புத்தனையே முன்கொண்டு, பின்னும் வந்தார்கள். பிள்ளையார் அதைக்கேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து, விரைந்து சென்று, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, ஒரு சத்திர மண்டபத்தின்கீழ் ஏறி, சைவர்கள் சூழ வீற்றிருந்து கொண்டு, திருமுன்னே நின்று அடியார் சிலரை நோக்கி “தருக்கம் பேச விரும்பிய பௌத்தர்களை இங்கே அழையுங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினார். அவ்வடியார்கள் அவ்வாஞ்ஞாயைச் சீரமேற்கொண்டு, பௌத்தர் கூட்டத்தை அணைந்து, வேதசிவாகமதி சமஸ்த சாஸ்திரங்களையும் ஓதாதுணர்ந்தவரும் முத்தமிழ் வேந்தரும் பரசமய கோளரியும் எங்கள் பரமாசாரியருமாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் உங்கள் விருப்பத்தின்படி வாது செய்தற்கு உங்களை மகிழ்ச்சியோடும் அழைக்கின்றார்; வாருங்கள் என்றார்கள். அதுகேட்ட சார்புத்தன் பௌத்தர்களோடு வந்து மண்டபத்திலே பிள்ளையாருக்குச் சமீபத்தில் நின்றான். அப்பொழுது திருச்சின்னத்தைத் தடுத்த புத்தநந்தியினுடைய சிரசைப் பொடிபடுத்திய தமிழ் வேதலேககர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, சார்புத்தனோடு வாது செய்து, பௌத்த சமயத்தை நிராகரணம் பண்ணி, அவனை வென்று பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையார்

சைவசமயமே சர்சமயமென்பதை அவர்களுக்கு ஐயந்திரிபற உணர்த்தியருள, அவர்கள் அவருடைய கருணை நோக்கம் பெற்றமையால், அதனை இனிதுணர்ந்து, அவரை வணங்கி, சைவர்களாயினார்கள்.

பிள்ளையார் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, திருக்கடவூரிலே சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு, அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். சில நாளாயின பின், திருநாவுக்கரசநாயனார் திருப்பூந்துருத்தியில் இருத்தலைக் கேள் வியுற்று, அவரைக் காண விரும்பிப் புறப்பட்டுச் சென்று, திருப்பூந்துருத்திக்குச் சமீபித்தார். அதைத் திருநாவுக்கரசநாயனார் கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கும்படி சென்று, அவர் வரும் எல்லையை அடைந்து, திருச்சின்னத்தின் ஓசைகளைக் கேட்டு அவரைத் தரிசிக்கும்படி சூழ்ந்த சனங்களுடைய நெருக்கத்தினாலே, தம்மை ஒருவருங் காணாதபடி உட்புகுந்து அவர் ஏறிவரும் முத்துச்சிவிகையையத் தாங்குகின்றவர்களோடு தாமும் ஒருவராய்த் தாங்கிக் கொண்டு வந்தார். பிள்ளையார் திருப்பூந்துருத்திக்கு மிகச் சமீபத்தவடனே “அப்பர் எங்குற்றார்?” என்று வினாவ; அதைக்கேட்ட அப்பமூர்த்தி “அடியேன் தேவீரைத் தாங்கிவரும் பெருவாழ்வைப் பெற்று இங்குற்றேன்” என்றார். உடனே பிள்ளையார் சிவிகையினின்றும் இறங்கி மனப்பதைப்போடும் அப்பமூர்த்தியை வணங்க; அப்பமூர்த்தியுந் தம்மை அவர் வணங்குதற்கு முன் தாம் அவரை வணங்க; அது கண்ட அடியார்களெல்லாரும் வணங்கி ஆனந்தகோஷஞ் செய்தார்கள்.

பிள்ளையார் அப்பமூர்த்தியோடுந் திருப்பூந்துருத்தியிற் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். பிள்ளையார் தாம் பாண்டி நாட்டிற் சென்று சமணர்களை வாதில் வென்றதையும்; பாண்டியனுடைய சூனை நிமிர்த்தியதையும்; அந்நாடெங்கும் விபூதியை வளர்த்ததையும்; மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறைநாயனார் என்கின்ற இருவருடைய பெருமையையும் அப்பமூர்த்திக்குச் சொல்லியருளினார். அப்பமூர்த்தி தாந் தொண்டைநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைப் பிள்ளையாருக்குச் சொல்லியருளினார். அப்பமூர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பாண்டி நாட்டுக்குப் புறப்பட, பிள்ளையார் காவேரிக்கு வடகரையிற்சென்று, திருநெய்த்தானம், திருவையாறு, திருப்பழனம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, சீர்காழியை அடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

நெடுநாட் சென்றபின், பிள்ளையார் தொண்டைமண்டலத்துக்கு யாத்திரை செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, தோணியப்பரை வணங்கி விடை

பெற்றுக்கொண்டு, அடியார்களோடு புறப்பட்டு, தம்மோடு உடன்வருவதற்குத் துணிந்த தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயரை நோக்கி, “அப்பேரே, நீர் இங்கே தானே யாகஞ்செய்து சிவதரிசனம் பண்ணிக் கொண்டீரும்” என்று சொல்லிச் சென்று, சிதம்பரம், திருத்தினைநகர், திருமாணிகுழி, திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருவடுகூர், திருவக்கரை, திருவிரும்பைமாகாளம், திருவதிகை, திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர், திருவறையணிநல்லூர், திருவண்ணாமலை என்னுந் தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு தொண்டைநாட்டை அடைந்தார். அங்கே திருவோத்தாரிற் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். இருக்குநாளிலே, அந்தத் தலத்திலே உள்ள சிவனடியார் ஒருவர் வந்து, பிள்ளையாரை வணங்கிநின்று, “பரசமயங்களைப் பாற்றிச் சைவஸ்தாபனஞ் செய்தருளும் எம்பெருமானே! மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவனுக்கு அடியேன் ஆக்கும் பனைகளெல்லாம் மிக உயர்வாக வளர்ந்தும் ஆண்பனைகளாகிக் காயாவாயின. அதுகண்ட சமணர்கள் “நீர் ஆக்கும் ஆண்பனைகளெல்லாவற்றையுங் காய்க்கப் பண்ணுதல் கூடுமோ?” என்று நகை செய்து இகழ்ந்து சொன்னார்கள். தேவரீர் திருவருள் செய்ய வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். பிள்ளையார் அதுகேட்டுப் பரிந்தருளி, எழுந்து விரைந்து திருக்கோயிலிற் சென்று, சுவாமியை வணங்கி “பூந்தொத்தாயின”என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அத்திருப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பிலே “குரும்பையாண்பனை யீன்குலை யோத்தூர்” என்று அருளிச்செய்தார். அதனால் ஆண்பனைகளெல்லாங் குரும்பைக் குலைகளையுடையனவாய்ப் பெண்பனைகளாயின. அதனைக் கண்டவர்களெல்லாரும் ஆச்சரியங்கொண்டார்கள். பிள்ளையார் ஆண்பனைகள் காய்த்துப் பழுங்கும்படி அன்பருக்கு அருள்செய்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். சமணர்கள் பரசமயகோளரியராகிய பிள்ளையாருடைய செய்கையைக் கண்டு அந்நாட்டை விட்டு ஓடினார்கள் அவர்களிற் சிலர் பரமசிவனே மெய்க்கடவுள் என்று துணிந்து சைவர்களாகி உய்ந்தார்கள். பிள்ளையாருடைய திருவாக்கிலே பிறத்தலால், அப்பனைகளெல்லாந்தங்கள் காலத்தைக் கழித்து, ஒழியாப்பிறவியை ஒழித்துச் சிவத்தை அடைந்தன.

பிள்ளையார் சில நாளாயின பின், அத்திருப்பதியை நீங்கி, திருமாகறல், திருக்குரங்கணின்முட்டம் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார். அங்கே திருவேகம்பம், திருக்கச்சி நெறிக்காரைக்காடு, திருவனேகதங்காவதம், திருக்கச்சிமேற்றளி என்னுந்

தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு அங்கெழுந்தருளியிருந்தார். பின்பு புறப்பட்டு, திருமாற்பேறு, திருவல்லம், திருவிடைமயங்கோட்டூர், திருவிற்கோலம், திருவூறல் முதலாகிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, பழையனூர்த் திருவாலங்காட்டுக்குச் சமீபத்திலே போனார். அது காரைக்காலம்மையார் திருத்தலையாலே நடந்த திருப்பதியாதலால், அதை மிதிக்க அஞ்சி, அதற்குச் சமீபத்திலே உள்ள ஓரூரிலே அன்றிரவு பள்ளி கொண்டருளினார். திருவாலங்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்குங் கடவுள் அத்தயாமத்திலே அவருக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி; “நம்மைப் பாடுதற்கு மறந்தனையோ?” என்று அருளிச்செய்ய; உடனே பிள்ளையார் விழித்து எழுந்து, திருவருளைத் துதித்து, “துஞ்சவருவாரும்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினார் மற்றநாள் உதயத்திலே, திருக்கூட்டந் தம்மை அணைந்தபொழுது, இரவிலே நிகழ்ந்ததை அவர்களுக்குச் சொல்லியருளினார். பின்பு திருப்பாகூர், திருவெண்பாக்கம், திருக்காரிகரை முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருக்காளத்தி மலைக்குச் சமீபித்து, அதன்மேலே கண்ணப்பநாயனாருடைய திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்து “வானவர்கடானவர்கள்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, சென்று, மலைமேல் ஏறி, சந்நிதானத்தை அடைந்து, சுவாமியை வணங்கினார். அவ்வணக்கத்தாற் பெற்ற பயனைக் காண்பார் போல அன்புருவமாகிய கண்ணப்பநாயனாரைக் கண்டு, ஆனந்தவருவி சொரிய விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பின் மலையினின்றும் இறங்கி, ஒரு திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். காலந்தோறும் திருக்காளத்தியப்பரை வணங்கிக்கொண்டு, அங்கே எழுந்தருளியிருக்கு நாளிலே வடதிசையிலும் மேற்றிசையிலுந் தமிழ் மொழிவழக்கு இன்மையால், உத்தரகைலாசம், திருக்கேதாரம், திருக்கோகர்ணம், திருப்பருப்பதம், இந்திரநீலபருப்பதம் முதலிய தலங்களை அங்கிருந்தே வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். சிலதினங் கழிந்தபின், திருக்காளத்தியை நீங்கி, திருவேற்காடு, திருவலிதாயம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, திருவொற்றியூரை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். அது நற்க.

பூம்பாவை வரம் பெற்றமை

திருமயிலாப்பூரிலே, வைசியர் குலத்திலே, சிவபத்தி, அடியார் பத்திகளிற் சிறந்தவரும்; பரசமயங்களைப் பாற்றல் வேண்டும் என்னுஞ் சிந்தையுடையவரும்; பெருஞ்செல்வருமாகிய சிவனேசரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார் ஞானப்பால் உண்டமையையும்; உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருப்பதிகங்களிலே ஆருகதத்தையும் பௌத்தத்தையும் இழித்துரைத்தலையும்; சிவனடியார்கள் சொல்லக் கேள்வியுற்று, மனமிக மகிழ்ந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே பேரன்புடையராகி, அகோராத்திரம் அவருடைய திருவருட்டிறங்களையே பேசல் கேட்டலாகிய தொழிலினராயினார். அவர் பெருஞ்செல்வமும் பெருங்கீர்த்தியும் உடையராயினும்; பிள்ளைப்பேறின்மையால் மிகக் கவலையுற்று, சிவபூஜை மாகேசர பூஜைகள் செய்து, ஒரு பெண் பிள்ளையைப் பெற்றார். அப்பெண் செந்தாமரையாசனியாகி இலக்குமி போல மகாசௌந்தரியம் உடையளாதலால், அவளுக்குப் பூம்பாவை என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. அவளுக்குப் பெதும்பைப் பருவம் வந்தபின், தந்தையார் அவளுடைய குணாதிசயங்களைக் கண்டு வியப்பற்று, மனமகிழ்ந்து, “இவளை விவாகஞ் செய்பவரே என்னுடைய அளவிற்றந்த திரவியங்களுக்கு உரியவர்” என்றார். அந்நாட்களிலே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் பாண்டிநாட்டிற் சென்று செய்தருளிய திருவருட்டிறங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்கள் வந்து, சிவனேசருக்குச் சொன்னார்கள். சிவனேசர் அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, அவர்கள் எல்லாருக்கும் அளவிற்றந்த திரவியங்களைக் கொடுத்து, பிள்ளையாரைத் திக்குநோக்கி நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்று, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் சமஸ்தருங்கேட்க, அடியேன் என்னுடைய புத்திரியாகிய பூம்பாவையையுந் திரவியங்களையும் என்னையுந் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாருக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று சொல்லிப் பேரானந்தம் அடைந்தார். ஒரு நாள், பூம்பாவை சேடியரோடு கன்னிமாடத்துக்குப் பக்கதில் இருக்கின்ற பூஞ்சோலையிற் சென்று பூக்கொய்யும் பொழுது, ஒரு பாம்பு மல்லிகைப்பந்தரிலே மறைந்து வந்து, அவளுடைய விரலிலே காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதூதி என்னும் நான்கு தந்தங்களும் ஊம்பிலே தாவக் கடித்து, நஞ்சை உகுத்து, மேலே படத்தை விரித்து நின்றாடி, அடங்கிற்று, பூம்பாவை மயங்கி விழ; சேடியர்கள் அச்சுற்று அவளைத்

தாங்கி, கன்னி மாடத்தினுள்ளே கொண்டு போனார்கள். சிவநேசர் சுற்றத்தாரோடு மனங்கலங்கி அழுதார். விஷவைத்தியர்கள் அநேகர் தனித்தனியே மந்திர தியான பாவங்கள் செய்தும், எண்ணிறந்த ஓளவு தங்களைப் பிரயோகித்தும், விஷம் நீங்காமல் ஏழு வேகமும் முறையே பொங்கித் தலைக்கொண்டது. ஆவி தங்குதற்குரிய குறிகள் இல்லாமையால் விஷ வைத்தியர்கள் கைவிட, சுற்றத்தார்கள் அவண்மேல் விழுந்து அலறி அழுதார்கள். சிவநேசர் ஒருவாறு தெளிந்து, “இந்த விஷத்தை நீக்கிவர்களுக்கு என்னுடைய அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுப்பேன்” என்று பறையறைவித்தார். மூன்று நாளளவும் அரசரிடத்துள்ளோர் முதலாகிய மந்திரவாதிகள் சமஸ்தரும் வந்து, தங்கள் செய்கையினாலே தீராமையாற் திரும்பிவிட்டார்கள். சிவநேசர் அது கண்டு மயங்கி, பின்பு, “இவளைப் பிள்ளையாருக்கு என்று சொல்லியதனால் நான் துன்புற வேண்டுவதில்லை” என்று துன்பநீங்கி, “பிள்ளையார் வருமளவும் இவ்வுடலைத் தகனஞ்செய்து, எலும்பையுஞ் சாம்பரையுஞ் சேமித்து வைப்பேன்” என்று துணிந்து, அப்படியே தகனஞ்செய்து, எலும்பையுஞ் சாம்பரையும் ஓர் குடத்தில் இட்டுக் கன்னிமாடத்திலே வஸ்திரஞ்சாத்தி ஆபரணங்கள் அணிந்து பஞ்சணைமேல் வைத்தார். தினந்தோறும் தவறாமல் மஞ்சனம், மாலை, சந்தனம், அன்னம், விளக்கு முதலியவைகளை அமைத்தார். அதனை அறிந்த யாவரும் வியப்புற்றார்கள்.

இப்படி நிகழுநாளிலே, “பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்தோடு திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளிவந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்” என்று அவ்வூரவர்கள் பலர் வந்து சிவநேசருக்குச் சொன்னார்கள். அவர் அவர்கள் எல்லாருக்கும் வஸ்திரங்களையும் பொன்களையுங் கொடுத்துப் பெருங்களிப்புடையராகி, திருவொற்றியூர் வரைக்கும் நடைப்பந்தல் இட்டு, அத்திருமயிலாப்பூரில் இருக்கின்ற சிவனடியார்களும் உடன் செல்லச் சென்று, திருவொற்றியூருக்குச் சமீபித்தார். அப்பொழுது பிள்ளையாருந் திருவொற்றியூரை அகன்று வஸ்திரங்களால் விதானித்து, கமுகுகளும் வாழைகளும் நாட்டி, தோரணங்கள் நிரைத்து, கொடிகள் கட்டி, மாலைகள் தூக்கி அலங்கரிப்பித்தார். பின்பு “திருவொற்றியூர் சென்று திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்குவேன்” என்று எழுந்து, திருமயிலாப்பூரை நோக்கி, அடியார் கூட்டத்தோடும் எழுந்தருளிவந்தார். சிவநேசருந் சிவனடியார்களும் அடியார் திருக் கூட்டத்தைத் தூரத்திலே கண்டு, சிவகுமாரராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளி

வருகின்றார் என்று அளவில்லாத மகிழ்ச்சி கொண்டு, விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையார் முத்துச்சிவிகையினின்றும்பிறங்கி, அவர்களெதிரே தொழுது கொண்டெழுந்தருளி, சிவநேசருடைய செய்கையை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு, திருமயிலாப்பூரை அடைந்தார்.

ஆளுடையபிள்ளையார் சிவநேசரிடத்து நிகழ்ந்ததைத் திருவுளத்தடைத்து, அவருடைய கருத்தை முற்றுவித்தற்கும் ஆருகத சமயத்தையும் பௌத்த சமயத்தையும் அழித்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு, கபாலீச்சரம் என்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, சிவபெருமானை வலஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குப் புறத்திலே வந்து, சிவநேசரை நோக்கி, “உம்முடைய மகளினது எலும்பை நிறைத்த குடத்தைத் திருக்கோயிற் புறமதிற்றிரு வாயிலிலே கொண்டுவாரும்” என்று அருளிச் செய்தார் சிவநேசர் பெருங்களிப்புடையவராகி, விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, தம்முடைய வீட்டை அடைந்து, கன்னி மாடத்திலே புகுந்து, வெந்த சாம்பரும் எலும்பும் நிறைந்த குடத்தை எடுத்து, முடுகின்ற இரத்தினச் சிவிகையிலுள்ளே வைத்து, சேடியர்கள் சூழ்ந்து செல்லும்படி, எடுப்பித்துக் கொண்டு வந்து, திருக்கோபுரத்துக்கு எதிரே சிவிகையை நீக்கி, அக்குடத்தை எடுத்து, சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிமுகத்திலே வைத்து நமஸ்காரம் பண்ணினார். திருமயிலாப்பூரில் இருக்கின்றவர்களும் மற்றையூர்களில் உள்ளவர்களுஞ் சமணர் முதலாகிய புறச் சமயிகளும் பார்க்கும்பொருட்டுப் பக்கத்திலே வந்து சூழ்ந்தார்கள். தேவர்கள் முதலியோர் ஆகாயத்திலே வந்து நெருங்கினார்கள். பசுகரணமின்றிச் சிவகரணமுடைய திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சர்வான்மாக்களுக்கும் உறுதி பயப்பித்தற் பொருட்டு, அடியார் திருக்கூட்டப் பக்கத்திலே தம்மைச் சூழ்ந்து வரும்படி திருக்கோபுரவாயிலின் நேரே வந்து பூம்பாவையினது அத்தியிருக்கின்ற மட்குடத்தைக் கண்டு, சுத்தசாட்குண்ணிய பரிபூரணாகிய பரமசிவனுடைய திருவருளின் பெருமையைச் சிந்தித்து, இப்புமியிலே இறந்தவர்களுடைய எலும்பைப் பின்னும் நன்னெறிப்படுத்த அந்நன்மை அவ்வெலும்போடு தொடர்ச்சியாகும் என்று திருவருணோக்கினாலே “பூம்பாவாய்” என்று விளித்து, “பூமியிலே மானுடப்பிறப்பு எடுத்தவர்கள் பெறும் பயன், அன்புடனே சிவபெருமானுடைய அடியர்களைத் திருவமுது செய்வித்தலும், சைவாகம விதிப்படி செய்யப்படுகின்ற அவருடைய திருவிழாவைத் தரிசித்து ஆனந்தம் அடைதலுமே என்பது சத்தியமாயின், நீ இவ்வுலகர் முன் வருவாய்” என்று; “மட்டிட்டபுன்னை” என்னுந் திருப்பதிகத்தை

எடுத்தருளினார். அதில் அருளிச் செய்யப்பட்ட, “போதியோ” என்னுந் திருவாக்காகிய அமிர்தம் அவ்வங்கத்திலே பொருந்த; அது குடத்தினுள்ளே சரீரமாய்ப் பரிணமித்தது, பூம்பாவை முதற்றிருப் பாட்டிலே வடிவு பெற்று, வேறெட்டுப் பாட்டிலே பன்னிரண்டு வயசடைந்து குடத்தினுள் அடங்கியிருந்தனர். பின்பு பிள்ளையார், சமணர்களும் பௌத்தர்களும் இச்செய்கையை ஏற்றதன்று என்று எடுத்துச் சொல்வார்கள் என்னுங் கருத்தினாற் பத்தாந் திருப்பாட்டை அருளிச் செய்தார். அப்பொழுது பூம்பாவை தன்கை வெளியே தோன்ற, குடமுடைந்து எழுந்தாள், அதுகண்டு பிள்ளையார் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினார். அங்ஙனம் எழுந்து நின்ற பூம்பாவையைக் கண்டவர்களெல்லாரும் அற்புதம் எய்தினார்கள் .சிவனடியார்களெல்லாரும் ஹரஹர என்று சொல்லும் ஓசை மிக்கோங்கிற்று, தேவர்களும் முனிவர்களும் திருவருட் சிறப்பை நோக்கி, புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். பூமியில் உள்ளவர்கள் “இது எம்பெருமானுடைய பெருங் கருணையே” என்று மக்கள் கைகள் சிரசின்மேல் ஏறிக் குவிய ஆனந்த பராயணராய் வீழ்ந்தார்கள். அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட சமணர்கண் முதலிய புறச்சமயிகளெல்லாரும் ஏங்கித் தள்ளாடி விழுந்தார்கள். எண்ணில்லாத வயசையுடைய பிரமதேவர், தம்மாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமை யினிடத்தே, அவளினது அழகின் வெள்ளத்தை நான்கு முகத்தினாலே கண்டார். பதினாறு வயசையுடைய திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாரோ, அத்திலோத்தமையினும் பார்க்க மிகுந்த செளந்தரியத்தையுடைய தம்மாலே படைக்கப்பட்ட பூம்பாவையினிடத்தே, பரமசிவனது பெருங் கருணை வெள்ளைத்தை ஆயிர முகத்தினாலே கண்டார். பூம்பாவையைக் கண்ட தந்தையாராகிய சிவநேசர், பிள்ளையாருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்; பூம்பாவை சிவபெருமானை வணங்கி, பின்பு பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றாள்.

பிள்ளையார் சிவநேசரை நோக்கி, “இனி உம்முடைய புத்திரியை விட்டிற்குக் கொண்டு போம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சிவநேசர் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, “சுவாமீ! அடியேன் அருமையாகப் பெற்று இப்புத்திரியைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க; பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, “நீர் பெற்ற பெண் விஷத்தினால் இறந்தபின், நாம் சர்வான்மாக்களும் உய்யும்படி அவர்களுக்குச் சிவபெருமானது திருவருண் மகிமை விளங்கும் பொருட்டு உற்பவிப்பித்தமையால் இவ்வார்த்தை தகாது” என்று மறுத்தருளினார். அது கேட்டுச் சிவநேசரும் அவர் சுற்றத்தர்களும் மயங்கி, பிள்ளையாருடைய

திருவடிகளிலே விழுந்து அழ, பிள்ளையார் அவர்களுடைய பெருந்துயர்ந்தணியும் பொருட்டு வேதசிவாகமத்துணியை அவர்களுக்கு எடுத்துப் போதித்தருளினார். அதுகேட்ட சிவநேசருக்கு சுற்றத்தார்களுங் கவலை நீங்கினார்கள். பிள்ளையார் திருக்கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளினார். சிவநேசர் “பூம்பாவையை வேறொருவருக்கும் விவாகஞ்செய்து கொடுப்பதில்லை” என்று கொண்டுபோய், கன்னி மாடத்தில் வைத்தார். அவள் சிவத்தை அடைந்தனள். திருக்கோயிலினுள்ளே எழுந்தருளிய பிள்ளையார் சுவாமியை வணங்கி திருவருளைத் துதித்து, திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, புறம்போந்து எழுந்தருளியிருந்தார்.

சில நாளாயின பின், பிள்ளையார் திருமயிலாப்பூரை அகன்று, அங்குள்ள திருத்தொண்டர்கள் விடைகொள்ள, சிவநேசருக்கு வருத்தம் நீங்கும்படி மதுரமொழி அருளி விடைகொடுத்துச் சென்று, திருவான்மியூர்,

திருவிடைச்சூரம், திருக்கழுக்குன்று, திருவச்சிறுபாக்கம், திருவரசிலி, திருப்பூர்வார்ப்பனங்காட்டு முதலாகிய தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு, சிதம்பரத்தை அடைந்து, காலந்தோறும் சபாநாயகரைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, எழுந்தருளியிருந்தார். சிவபாவிருதயருள் சீர்காழியில் உள்ள மற்றைப் பிராமணர்களும் அடியார்களும் “பிள்ளையார் சிதம்பரத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார்” என்று கேள்வியுற்று, வந்து சேர்ந்தார்கள். பிள்ளையார் அவர்களோடு சபாநாயகரை வணங்கி அருள்பெற்று, சிதம்பரத்தை அகன்று சீர்காழியை அடைந்து, காலந்தோறும் தோணியப்பரை வணங்கிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார், இருக்கு நாளிலே, முருகநாயனார், திருநீலநக்கநாயனார் முதலாகிய திருத்தொண்டர்கள் சுற்றத்தார்களோடு சீர்காழியில் வந்து பிள்ளையாரைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவபாதவிருதயரும் அவர் சுற்றத்தார்களும் ஒருங்குகூடி, “திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருக்கல்யாணஞ் செய்தருளுதற்கு இதுவே பருவம்” என்று எண்ணி, பிள்ளையாரை அணைந்து, “சுவாமீ! தேவரீர் வைதிகச் சடங்கைப் பிறருக்குக் காட்டும்பொருட்டு, ஓர் கன்னியை விவாகஞ்செய்தருளல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் “அது கூடாது” என்று மறுத்தருள, பிராமணர்கள் பின்னுங் கைதொழுது “தேவரீர்! இப்பூமியின் கண்ணே வேதநெறியை ஸ்தாபிக்கப் புகுந்தீர். ஆதலால் அவ்வேத விதிப்படி திருமணஞ் செய்தருளுதற்குத் திருவுளஞ் செய்தல் வேண்டும்” என்றார்கள். பிள்ளையார் வேதநெறி நிலைப்படும் பொருட்டு அதற்கு உடன்பட்டருளினார். அதுகண்ட தந்தையாரும் மற்றைப் பிராமணர்களும் “இது சிவபெருமானுடைய திருவருள்” என்று உருகி மனமகிழ்ந்து, திருநல்லூரிலிருக்கின்ற பிராமணருள் நம்பாண்டார்நம்பி என்பவருடைய புத்திரியே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு “மனைவியாதற்குத் தகுதியுடையவள்” என்று எண்ணினார்கள். தந்தையாராகிய சிவபாதவிருதயர் பிராமணர்களோடுத் திருத்தொண்டர்களோடும் விவாகம் பேசுதற்குத் திருநல்லூரைச் சமீபித்து, அங்கு நின்று சுற்றத்தாரோடு வந்து தம்மை எதிர்கொண்டு வணங்கிய நம்பாண்டார்நம்பியோடு அவர் வீட்டை அடைந்தார். நம்பாண்டார்நம்பி சிவபாதவிருதயரையும் மற்றையோரையும் உபசரித்து “நீங்கள் இங்கே எழுந்தருளி வந்தது என்னை?” என்று வினாவ; அவர்கள் நம்பாண்டார்நம்பியை நோக்கி, “நாங்கள் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு உம்முடைய புத்திரியை விவாகம் பேசி வந்தோம்” என்று சொல்ல; நம்பாண்டார்நம்பி பெருங்களிப்புடையராகி, சிவபாதவிருதயரை நோக்கி “சுவாமீ! தேவரீருடைய

பெருந்தவத்தினாலே திருவவதாரஞ் செய்தவரும், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருடைய திருமுலைப்பாலை உண்டவருமாகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு அடியேன் யானும் என் குலமும் உய்யும் பொருட்டு, என் குலக்கொழுந்தை விவாகஞ்செய்து கொடுத்தற்கு என்ன தவஞ்செய்தேனோ?" என்றார். அதுகேட்ட சிவபாதவிருதயர் மற்றவர்களோடு மகிழ்ச்சியுடன் சீகாழிக்கு மீண்டு சென்று, பிள்ளையாருக்கு அதனைத் தெரிவித்து, சோதிடர்களைக் கொண்டு விவாகத்திற்குச் சுபதினமுஞ் சுபமுகூர்த்தமும் நிச்சயித்து எங்குந் திருக்கல்யாணப் பத்திரம் பெருஞ் சிறப்பினோடு அனுப்பி, திருக்கல்யாணத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார். நம்பாண்டார்நம்பியும் விவாகத்துக்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வித்தார்.

சம்பந்தர் முத்திப் பேறடைதல்

ஆளுடையபிள்ளையார், திருக்கல்யாண தினத்துக்கு முதற்றினத்திலே சமாவர்த்தனம் பண்ணி, ரஷாபந்தனஞ் செய்து, மற்ற நாட்காலையில் நித்திய கருமங்களைச் செய்து, திருத்தோணியப்பரை வணங்கிக்கொண்டு, முத்துச்சிவிகை மேல் ஏறி, திருக்கல்யாணத் தரிசிக்க வந்த சமஸ்தருஞ் சூழ, மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, குடைகள், சாமரங்கள், ஆலவட்டங்கள் முதலியன நெருங்க, முத்துக்குடை நிழற்ற, மகா அலங்காரத்தோடு சென்று, திருநல்லூரைச் சமீபித்து அங்கிருந்து வந்து அநேகர் எதிர் கொள்ளப்போய், அங்குள்ள திருப்பெருமணம் என்னும் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, சுவாமியை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடிக்கொண்டு, பிராமணர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி திருக்கோயிலுக்குப் புறத்தில் இருக்கின்ற ஒரு திருமடத்திலே புகுந்தருளினார், பிராமணர்கள் பிள்ளையாரைப் பத்துத்து வரையும் ஓமாலிகை முப்பத்திரண்டும் விரை ஐந்துமாகிய இருவகை வாசனைத் திரவியங்களையும் வெவ்வேறு சேர்த்து அரைத்துத் திருமேனியிலே பூசி, திருமஞ்சன நீராட்டி, விலை மதிப்பில்லாத வஸ்திராபரணங்களாலே திருக்கோலஞ் செய்தார்கள். பின்பு பிள்ளையார் பரமசிவனது திருக்கண்ணினின்றும் உதிக்குந் திருவருட்குறியாகிய உருத்திராக்ஷ மாலையைச் சர்வலோகத்தாருந் துதிக்கும்படி வணங்கித் தாமே எடுத்துத் தரித்து, பசுமல நீக்கத்துச் சிவத்துவக் குறியாகிய

அழகுக்கு அணியாய் விளங்குகின்ற திருவெண்ணீற்றைத் திருவைந்தெழுத்தோதிச் சாத்திக்கொண்டு, மிக அலங்கரிக்கப்பட்ட திருவீதியிலே எழுந்தருளி வந்து பரமசிவனை வணங்கி, முத்துச் சிவிகைமேல் ஏறியருளினார். அப்பொழுது பலவகைப்பட்ட வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பெய்தார்கள். பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் முத்துக்குடை நிழற்ற, முத்துச் சின்னங்களெல்லாந் தம்முடைய எண்ணில்லாத திருநாமங்களை எடுத்து ஊத, எழுந்தருளி வந்தார். பூப்பந்தருக்கு முன் வந்தவுடனே, முத்துச்சிவிகையினின்றும் இறங்கி, பூக்களும் பொற்சண்ணமும் பரந்த பாவாடை மேல் நடந்து, திருக்கல்யாண மண்டபத்துட் சென்று, இரத்தினாசனத்தின் மேல் வீற்றிருந்தருளினார். அப்பொழுது நம்பாண்டார் நம்பி தம்முடைய மனைவியார் பசும்பாலுஞ் சுத்த ஜலமும் ஏந்திப் பின்வர வந்து, பிள்ளையாரைப் பரமசிவனாகப் பாவித்து, தம்முடைய மனைவியார் கரகநீரை வார்க்க, அவருடைய ஸ்ரீ பாதங்களை விளக்கி, அங்ஙனஞ்செய்த தீர்த்தத்தைத் தம்முடைய சிரசின்மேலே புரோசுஷித்து, உள்ளும் பூரித்து, சுற்றத்தார்கண்மேலுந் தெளித்தார். பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்திலே ஜலத்தை வார்த்துத் தம்முடைய கோத்திரத்தைச் சொல்லி, “என்னுடைய புத்திரியைத் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனாருக்குக் கொடுத்தேன்” என்றார். விவாக முகூர்த்தம் வர மணமகளைக்கொண்டு வந்து பிள்ளையாருக்கு வலப்பக்கத்தில் இருத்தினார்கள். திருநீலநக்கநாயனார் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருமுன்பே பரமசிவனைத் தியானித்துக்

கொண்டு, வேத விதிப்படி சடங்கு செய்ய; வேதங்கள் ஒலிக்க, திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் திருமாங்கலியத்தைச் சாத்தி, பாணிக்கிரகணம்பண்ணி, பொரியை அக்கினியில் இட்டு, பரமசிவனைத் துதித்து, அக்கினியை வலஞ் செய்ய வேண்டி “அக்கினியாவார் பரமசிவனே” என்று திருவுளங் கொண்டு, திருப்பெருமணம் என்னுஞ் சிவாலயத்திற் செல்லக் கருதி, வேதவிதிப்படி வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியை வலஞ்செய்து, “இந்த இல்லொழுக்கம் வந்து சூழ்ந்ததே, நான் இவளோடு சிவபெருமானது திருவடியை அடைவேன்? என்று திருவுளங்கொண்டு, சமஸ்தருஞ் சூழும்படி; மனைவியாரோடு சென்று, அச்சிவாலயத்திற் பிரவேசித்து, தம்முடைய திருமணத்தைத் தரிசித்தவர்களுடைய பாசத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு, திருநல்லூர்ப்பெருமணத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளே! தேவீருடைய திருவடிகளை அடையும் பதம் இது” என்று “கல்லூர்ப்பெருமணம்” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளியானர்.

அப்பொழுது கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் “நீயும் உன் மனைவியும் உன்னுடைய விவாகத்தைக் காண வந்தவர்கள் சமஸ்தரும் இந்தச் சோதியினுள்ளே வந்து நம்மை அடையுங்கள்” என்று அருளிச் செய்து, திருக்கோயில் உட்பட மேலோங்கிய சுத்தசோதி வடிவமாகிய அச்சோதிக்கு ஒரு திருவாயிலை வகுத்துக் காட்டியருளினார். கிருபா சமுத்திரமாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சோதி வடிவாய் நின்று கடவுளை வணங்கித் துதித்து, உலகம் உய்யும்பொருட்டு அதனை அடையும் நெறியை அருளிச் செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, யாவருக்கும் ஞான மெய்நெறி நமசிவாய என்கின்ற மந்திரம் என்னுங் கருத்தையுடைய “காதலாக்கி கசிந்து” என்னும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தைச் சமஸ்தருங் கேட்க அருளிச் செய்து, “இக்கலியாணங் காணவந்த எல்லீரும் உங்கள் சனனநோய் தீரும்பொருட்டு; இந்தச் சோதியினுள்ளே பிரவேசியுங்கள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பிறவிக்கடலிலே கரைகாணாது அழுந்தி அறிவின்றி மயங்குகின்றவர்கள், பிள்ளையாருடைய திருமணத்தைச் சேவிக் கப்பெற்றமையால், அந்தச் சோதியினுள்ளே புகுந்தார்கள். திருநீலநக்கநாயனார், முருகநாயனார், சிவபாதவிருதயர், நம்பாண்டார்நம்பி, திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் முதலிய திருத்தொண்டர்கள் தங்கள் தங்கள் மனைவியரோடுஞ் சுற்றத்தாரோடும் புகுந்தார்கள். பிள்ளையாருடைய முத்துச் சிவிகை முதலியவற்றைத் தாங்கிச் சென்றவர்களும் மற்றைப்பரிசனங்களுந் தொழுது புகுந்தார்கள். சைவர், பாசுபதர், மகாவிரதர், காளாமுகர், வாமர், வைரவர் என்கின்ற அறுவகை

உட்சமயிகளும்; வைதிக சைவர்களும் சைவசித்தாந்திகளும் ஆகிய சமஸ்தரும் அந்தச் சக்திசோதியினுள்ளே புகுந்தபின்; சர்வான்மாக்களையும் உய்விக்கும் பொருட்டுத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சைவ சித்தாந்த சமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தம்முடைய மனைவியாரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அந்தச் சோதியை வலஞ்செய்து, அதனுள்ளே புகுந்து, சிவாயுச்சியம் அடைந்தார். அதன்பின் அந்த சோதி மறைந்துவிட, திருப்பெருமணமாகிய திருக்கோயில் தோன்றுதலும் உலகத்திலே பேறில்லாதவர்களெல்லாருங் கவலை கொண்டார்கள். பிள்ளையார் சோதியுட் புகுந்தமையைத் தூரத்திலே கண்டு நணுகப்பெறாத அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும் முனிவர்களுங் கவலை நீங்க எடுத்துத் தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நாவலர் வாழ்க்கையிற் சீல சம்பவங்கள்

- 1822 டிசம்பர் 18 - பிறப்பு. அவிட்ட நட்சத்திரத்திற் ப. கந்தப் பிள்ளைக்குஞ் சிவகாமியாருக்கும் பிறந்தார்.
- 1827 வித்தியாரம்பம். சிறிய தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடத்தில் நல்லூர் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரிடமும் வேலாயுத முதலியாரிடமுங் கற்றல்.
- 1834 ஆகஸ்ட் - பீற்றர் பார்சிவல் பாதிரியார் நடாத்திய யாழ். வெஸ்லியன் மிசன் கல்லூரிக்கு ஆங்கிலங் கற்கச் செல்லல். சரவணமுத்து உபாத்தியாயரிடமுஞ் சேனாதிராய முதலியாரிடமுங் கற்றல்.
- 1841 - பார்சிவல் பாதிரியாரின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க யாழ். வெஸ்லியன் மிசன் கல்லூரியிற் தமிழ், ஆங்கில ஆசிரியராதல். பார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராக நியமனம். பாதிரி யாருடன் சேர்ந்து விவிலிய நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க ஆரம்பித்தல்.
- 1841 செப்டம்பர் 2 - நயன சாஸ்திர வினா என்ற தலைப்பில் உதயதாரகையில் எழுதிய தமிழ், ஆங்கிலக் கடிதங்கள் மூலம், "கட்புலன்" பற்றிய தமது சந்தேகத்தை வெளியிடல், இது அவரது முதலாவது எழுத்தாகத் தோன்றுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாகப் பல கடிதங்கள் உதயதாரகையில் வெளி வந்தன.

- 1842 ஆனி 2 - தந்தையார் மரணம். அவர் பாடத்தொடங்கியிருந்த "இரத்தினவல்லி விலாசம்" நாடகத்தினைப் பாடிப் பூர்த்தி செய்தல்.
- 1846 ஜனவரி - சைவ சமயப் பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாகப் பாடம் படிப்பித்தல்.
- 1846 ஜூன் 8 - அம்பலவாணமுதலியாருடன், சென்னை வித்தியாசாலைகளையும் வித்துவான்களையுங் காண்பதற்காக இந்தியா செல்லல். இதுவே அவரது முதலாவது இந்தியப் பிரயாணமாக இருக்கலாம்.
- 1847 டிசம்பர் 31 - வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோவிலில் முதன்முதலாகக் கிறீஸ்து மதப் பிரசாரத்தை எதிர்த்துச் (கண்டித்து) சைவப் பிரசங்கம்.
- 1848 மார்ச்-ஜூலை - இந்தியப் பிரயாணம். பார்சிவல் பாதிரியாருடைய தென்னிந்தியத் தேவாலயத்தில் விவிலிய நூலின் யாழ்ப்பாண மொழி பெயர்ப்பை ஒப்புவிக்கச் செல்லல். ஸ்போல்டிங் பண்டிதர், சந்திரசேகர பண்டிதருடன் ஆறுமுகநாவலர் உடன்வரத்தாமுஞ் சென்னை சென்றதாக ஆணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை கூற்று.
- 1848 ஆவணி 5 - வண்ணார்பண்ணையிற் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை தாபித்தல்.
- 1848 செப்டெம்பர் - பார்சிவல் பாதிரியார் பாடசாலையிற் பார்த்த உத்தியோகத்தைத் துறத்தல், இதன் நோக்கம், முழுநேரத்தையுஞ் சமய, சமூக, இலக்கியப் பணிக்கு அர்ப்பணித்தல்.

- 1849 ஜூலை - இந்தியப் பிரயாணம். நல்லூர் சதாசிவம் பிள்ளையுடன் அச்சியந்திரம் வாங்குவதற்குச் செல்லல். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தால் "நாவலர்" பட்டம் வழங்கப் பெறல். சூடாமணி நிகண்டு உரை, செளந்தர்யலகரி உரை பதிப்பிக்கப்படல். யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து "வித்தியா நுபாலன யந்திரம்" என்னும் அச்சியந்திரசாலை தாபித்தல்.
- 1850 - 51 - முதலாம், இரண்டாம், நான்காம் பாலபாடங்களும் நீதி நூல்களும் எழுதி அச்சிடல். (மூன்றாம் பாலபாடமே பின்னர் நான்காம் பாலபாடமாக வெளிவந்தது).
- 1851 பங்குனி - திருச்செந்தினிரோட்டக யமக அந்தாதி உரை அச்சிடல்.
- 1851 ஏப்பிரல் - கொலைமறுத்தல் என்னும் பிரசாரத்தை அச்சிடல்.
- 1851 அக்டோபர் - நன்னூல் விருத்தியுரை அச்சிடல். சிவாலய தரிசன விதி இயற்றல்.
- 1852 ஏப்பிரல் - பெரிய புராண வசனம் எழுதித் தயாரித்தல்
- 1853 - திருமுருகாற்றுப்படை உரை இயற்றல்.
- 1854 - சைவதூஷண பரிகாரம். சுப்பிரபோதம், வச்சிர தண்டம் ஆகியன அச்சிடல். சைவதூஷண பரிகாரத்திற் சைவ சமயம் பற்றிய கிறிஸ்தவ மிசனரிகளின் தாக்குதலை எதிர்த்தார்.

- 1854 அக்டோபர் - இந்தியப் பிரயாணம். நல்லூர் சதாசிவம் பிள்ளையுடன் செல்லல். பிரம்மசாரியம் ஏற்றுச் சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணச் சென்றமை.
- 1855 - வெஸ்லியன் மெதடிஸ்த ஆண்டறிக்கையிற் சைவ தூஷண பரிகாரத்துக்குப் பாராட்டு.
- 1857 டிசம்பர் - தாயார் மரணம்.
- 1858 பெப்ரவரி 14 - சைவ வித்தியாசாலைக்குப் பணஞ் சேர்க்கும் பொருட்டு அதன் வரலாற்றைப் பிரசங்கஞ் செய்தல்.
- 1858 ஜூலை - இந்தியப் பிரயாணம். நூல்கள் அச்சிடவுஞ் சென்னையில் வித்தியாநுபாலன அச்சியந்திரசாலை தாபிக்கவுஞ் செல்லல்.
- 1859 மே - திருவாசக மூலம், திருக்கோவையார் மூலம் என்பவற்றைப் பரிசோதித்து, மாணவர் சதாசிவப்பிள்ளை பெயரால் அச்சிட்டு வெளியிடல். வேறு நூல்களும் அச்சிடல்.
- 1860 - திருவண்ணாமலையில் உருத்திராக்கஞ் சூட்டப் பெறல்.
- 1860 அக்டோபர் - திருக்கோவையார் உரை அச்சிடல்.
- 1861 மே - திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, தருக்கசங்கிரகம் (அன்னம்பட்டியம்) ஆகியன அச்சிடல்.
- 1861 ஆவணி - கந்தபுராண வசனம் பதிப்பித்தல்.

- 1862 மே - சிதம்பரத்திற் சைவ வித்தியாசாலை நிறுவும் பொருட்டு, வண்ணை சைவ வித்தியாசாலையிற் பிரசங்கம்.
- 1862 ஜூலை - மேற்படிக் காரணத்திற்காகப் பருத்தித் துறைச் சித்திவிநாயகர் கோவிலிற் பிரசங்கம்.
- 1863 மார்ச்சு - இந்தியப் பிரயாணம். இராமநாதபுரத்திற் பொன்னுச்சாமி தேவருடன் பிணக்குஞ் சந்திப்புஞ் சாதூரா சாத்துப்படலும்
- 1864 ஜனவரி - தலயாத்திரை (நோக்கம் - சிதம்பரத்தில் வித்தியாசாலை ஒன்றைத் தாபித்தல்)
- 1864 அக்டோபர் 28 - சிதம்பர வித்தியாசாலை தாபித்தல்.
- 1864 - திருவிளையாடற் புராண வசனம் அச்சிடல், சேது புராணம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி அச்சிடல்
- 1866 நவம்பர் - சேது புராணம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி அச்சிடல். தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கணக் கொத்து என்பன அச்சிடல்.
- 1866 - அருட்பா பதிப்பு. (இது அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டு, திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு ஆகியன சேர்ந்த தொகுப்பு)
- 1867 - சிதம்பரத்திற் தீக்ஷிதர்கள் ஆடு வெட்டி வேள்வி செய்ய முயன்றமையைத் தடுத்தல். திருத்தொண்டை நாட்டுப்

புண்ணிய பரிபாலன சபைத் தலைவராக நியமனம். சிறந்த சொற்பொழிவொன்று ஆற்றல்.

- 1867 ஆனி - சிதம்பர மும்மணிக்கோவை பதிப்பித்தல்
- 1867 ஐப்பசி - அருணகிரிநாதர் திருவகுப்புப் பதிப்பித்தல்
- 1868 ஜனவரி - கோயிற் புராண உரை வெளியிடல்
- 1868 செப்டம்பர் - சைவசமய நெறியுரை வெளியிடல், தொல் காப்பியஞ் சேனாவரையம் பரிசோதித்தல்.
- 1869 - சிதம்பரத்திலும் வேதாகம பாடசாலை, மடம் என்பன நிறுவிச் சைவப் பிரசாரகர்களை உருவாக்கும் முயற்சிக்கு நிதி சேர்க்கும் பொருட்டு விண்ணப்பஞ் செய்தல்.
- 1869 பெப்ரவரி - வீராசாமி முதலியாரின் “விஞ்ஞானப் பத்திரிகை” நாவலர் மீதுஞ் சி. வை தாமோதரம்பிள்ளை மீதுங் கண்டனம். நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தலில்” வீராசாமி முதலியாருக்கு நாவலர் மறுப்பு.
- 1869 வைகாசி - பதினோராந் திருமுறை பதிப்பித்தல்.
- 1869 ஆனி - சிதம்பரத்தில் இராமலிங்கர் தமது “பேரம் பலப்பிரசாரத்தில்” நாவலரை அவதூறு செய்தல்.
- 1869 கார்த்திகை - கந்த புராணம் அச்சிடல். போலியருட்பா மறுப்பு வெளியிடல். இதில் நாவலர் தாம் இராமலிங்கப்பிள்ளையை எதிர்த்த மைக்கான காரணங்களைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறல்.

1869 மார்ச்சு

- மஞ்சக்குப்பக் கோட்டில், வெகுசனக் கூட்டத்தில் இராமலிங்கர் தாம் நாவலரை அவதூறு செய்யவில்லை என மறுத்தல். அருட்பா வழக்கு. வழக்குரை மன்றத்தில் இராமலிங்கப் பிள்ளைக்கு நாவலர் கொடுத்த மதிப்பைக் கண்ணுற்ற நீதிபதி வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்தல்.

1870 பெப்ரவரி 27

- ஆறுவருட இந்திய வாழ்க்கையின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத் திரும்புதல். பூம்பல்லக்கிற் பெரிய வரவேற்பு ஊர்வலம். யாழ்ப்பாண மக்களால் வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலையில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பு.

1872

- நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலில், கந்தபுராண படனத்தில், "வேதக்காட்சி" என்ற பாடலுக்குப் பயன் சொல்லல், இது அவரது புராண விரிவுரைகளுள் தலை சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

1872 அக்டோபர்

- "யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை" அச்சிட்டு வெளியிடல், "திருக்கேதீச்சர ஆலய விண்ணப்பம்" வெளியிடல், (இவை யிரண்டிலுந் திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தின் சீர்கேட்டை எடுத்துக்கூறி, அதனைச் செம்மைப்படுத்துவதற்குத் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளல்)

1872

- கோப்பாயிலும் புலோலியிலுஞ் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்தல்.

- 1873 ஜனவரி - நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைத் திருத்தி யமைக்க ஒரு சபை கூட்டிக் காரியசபை நியமித்தல். ரூபா. 6000க்கு கையொப்பஞ் சேர்த்தல்
- 1873 பங்குனி - சைவ வினாவிடை முதற் புத்தகம் பதிப்பித்தல்.
- 1874 ஆகஸ்ட் - நல்லூர் மடத்திற் தங்கிக் கோயில் உற்சவத்தைச் சிறப்பாக நடத்துதல்.
- 1875 ஜூன் - நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் முதலாம் பத்திரிகை வெளியிடல்.
- 1875 ஆகஸ்ட் - நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் இரண்டாம் பத்திரிகை வெளியிடல். இவையிரண்டுந் தூஷணைகளின்றி, நியாயத்தோடுஞ் சாத்திர விதியோடும் எழுதப்பட்ட கண்டனங்கள்)
- 1875 - திருவிளையாடற் புராணம், நன்னூற் காண்டிகையுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை என்பன திருத்தி வெளியிடல்; சிவபூசாவிதி, அனுட்டான விதி, சிரார்த்த விதி, தருப்பண விதி, போசன விதி, தமிழகராதி என்பன எழுதுதல்.
- 1876 ஜனவரி - “மித்தியாவாத நிரசனம்” வெளியிடல். இதில் வை. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை என்பார் தம்மை ஐந்தாங்குரவர் எனப் (நாவலரை) பாடிப் பதிப்பித்ததைக் கேள்வியுற்று அதனை வேறு பிரகாரம் மாற்றிப் பதிப்பிக்கும்படி செய்வித்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. மேலுந் தங்கபஸ்பம் என்ற பெயரில் விஷமருந்து கொடுத்துத்

தம்மைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தமை சிதம்பரஞ் ச.சபாபதிச் செட்டியாராற் தோல்வியடைந்தமையுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

1876 நவம்பர்

- கத்தோலிக்கர் வாழுங் கரையூரிற் பேதி நோய். மக்கள் சார்பில் நாவலர் அரசாங்கத்திற்கு வன்மையான முறையீடு.

1876 டிசம்பர்

- நல்லூர்க் கோயில் நிர்வாகிக்கு எதிராக வழக்கத் தொடரச் சிலரை நியமித்தல். வெகுசனத் துரோகம் என்ற அறிக்கையிற் பென்சமீன் சந்தியாகுப்பிள்ளை என்ற கத்தோலிக்கரின் தொண்டினைப் பாராட்டுதல்.

1877

- “யாழ்ப்பாணத்திற் பஞ்சம்”, “சமயம் சமயம்”, “இது நல்ல சமயம்”, “வெகுசனத் துரோகம்” முதலிய துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலம் ஏசண்டு துவையினம் அவர்களைக் கண்டித்து எழுதுதல், ஒரு மகாசபை கூட்டிப் பொருள் சேர்த்துக் கஞ்சித் தொட்டித் தருமம் நிறுவி, ஏழைகளுக்குக் கஞ்சி வார்ப்பித்தல்.

1877 டிசம்பர் 12

- வேளாண்மைச் சங்கம் பற்றி “இலங்கை நேசன்” பத்திரிகையில், பத்திராதிபருடன் கூட்டாகக் கருத்து வெளியிடல்.

1877 டிசம்பர் 26

- வேளாண்மைச் சங்கத்தின் பயன் பற்றிய பேச்சு இலங்கை நேசனில் வெளியீடு.

1878 ஜனவரி

- தேசாதிபதி லோங்டனுக்கு, அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயஞ் செய்தபோது அரசாங்க ஊழியர் மத்தியிலான ஊழல் பற்றி விண்ணப்பஞ் சமர்ப்பித்தல்.

- 1878 மே 24 - கீரிமலைச் சிவன் கோயிற் பிரசுர வெளியீடு.
- 1878 ஜூன் 29 - இரு மொழித் திமிர் தீபிகையினைத் தாக்குமுகமாகச் "சண்டமாருதம்" என்ற தலைப்பில் இலங்கை நேசனிற் கண்டனம் வெளியிடல்.
- 1879 மே 22 - இலங்கைச் சட்ட நிருபண சபைத் தேர்தலிற் சேர் பொன். இராமநாதனை ஆதரித்து வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் முதற் பிரசாரக் கூட்டம்.
- 1879 ஜூலை - சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குருபூசையில் இறுதிப் பிரசங்கம். இப்பிரசங்கத்தின் இறுதியில், சைவ சமயிகளாற் தமக்கேற் பட்ட அவமதிப்பாலும் இடையூறாலும் மனம் வெதும்பிச் சில வார்த்தைகள் கூறல்.
- 1879 டிசம்பர் 2 - சுகவீனம் ஏற்படல்.
- 1879 டிசம்பர் - வண்ணார் பண்ணையில் இறைவனடி சேரல்
- 1879 டிசம்பர் 6 - சிதம்பரஞ் ச. சபாபதிச் செட்டியாரால் ஈமக் கிரியைகள் செய்யப்பட்டு, சந்தனக்கட்டை மேற் திருவுடல் தகனம்.

ISBN: 978-955-9233-94-7

9 789559 233947